

EERSTE BEDRIJF

OPENINGSLIED (1° strofe en 2x het refrein)

**Hier ver vandaan maar toch zo dichtbij
Daar ligt een wereld zonder grenzen
Wie er ooit raakt wordt nimmer zo blij
Je vindt er al wat je kan wensen
Daar wonen wezens van groot tot klein
Ja, iedereen kan er gaan en staan
Er kan maar één land zijn zo fijn
Daarvan is Fantasië de naam**

**Refrein: Iedereen heeft wel eens dromen
Je zag ooit wel blauwe bomen
Wie heeft er nooit eens fantasie
Ga mee met ons op één , twee, drie
Wie meegaat wacht een leuk onthaal
In het oneindige verhaal**

Koriander: *(Een oude man leest, een pijp rokend, een groot boek aan z'n bureau. Plotseling wordt de deur van de boekenwinkel hevig opengegooid, zodat de tros koperen belletjes hevig begint te rinkelen. Een drijfnatte kleine dikkere jongen komt binnen en staat bedremmeld in de deuropening.)*

U kunt binnen of buiten kijken, maar doe wel de deur dicht. Het tocht!
(Bastiaan sluit de deur en komt verder de winkel binnen.)

Nu moet je goed luisteren, jongen, ik kan kinderen niet uitstaan. Ik ben helemaal geen kindervriend. Voor mij zijn kinderen niet anders dan vervelende pestkoppen die alles vernielen, boeken stukscheuren en die het niets kan schelen of volwassenen misschien ook hun zorgen en verdriet hebben. Ik zeg het je maar, dan weet je meteen waar je aan toe bent. Bovendien heb ik hier geen kinderboeken en andere boeken verkoop ik je niet!

(Nu slaat hij zijn boek weer open en gaat verder met lezen)

Bastiaan: *(Bastiaan wil weer weg gaan, maar hij draait zich terug om en zegt zacht)*
Kinderen zijn niet allemaal zo!

Koriander: *(Bekijkt Bastiaan verwonderd)*
Hoe is jouw naam eigenlijk?

Bastiaan: Ik heet Bastiaan... Bastiaan Balthazar Boeckx

Koriander: Een merkwaardige naam. Met drie B's. Mijn naam is Karel Konraad Koriander.

Bastiaan: Dat zijn drie K's.

Koriander: Hmm. Dat klopt, ja. Waarom ben je eigenlijk zo halsoverkop mijn winkel binnen gevallen. 't Leek wel of je achterna gezeten werd. Is dat zo?

Bastiaan: *(Bastiaan knikt droevig)*

Koriander: Voor wie ben je op de loop?

Bastiaan: Voor de kinderen uit mijn klas.

Koriander: Waarom?

Bastiaan: Ze... ze pesten me.

Koriander: En kan je jezelf niet verweren? Waarom geef je ze geen klap op hun kop?

Bastiaan: Ik hou niet van vechten; En bovendien, ik ben niet sterk.

Koriander: Wat vinden je ouders hiervan?

Bastiaan: Mijn papa zegt niks. Die zegt nooit wat.

Koriander: En je moeder?

Bastiaan: *(met tranen in de ogen)* Mijn mama is dood.

(Op dat moment gaat de telefoon, staat Koriander moeizaam recht en gaat naar een achterliggend plaatsje. Bastiaan, die al de hele tijd gefascineerd naar het dikke boek, dat Koriander aan het lezen was, aan het kijken was, nadert langzaam het boek, gluuert naar de richting waarin Koriander verdwenen is, steekt dan vliegensvlug het dikke boek onder zijn jas en vlucht de winkel uit.)

Koriander: *(Op het moment dat Bastiaan het met het boek op een lopen zet komt Koriander terug. Hij kijkt glimlachend Bastiaan na, draait zich naar het publiek en begint te vertellen)*

Jullie vragen zich waarschijnlijk af: "Waarom blijft hij er zo rustig bij nu zijn boek gestolen is?". Maar mijn boek is helemaal niet gestolen. Eigenlijk is het een heel bijzonder boek. Het boek heeft als het ware die jongen, Bastiaan geroepen. Hij kon er niet aan weerstaan. Hij móest het meenemen. Maar dat wist Bastiaan zelf nog niet, nee. Hij liep vliegensvlug weg en na de eerste opluchting, ongestraft met het boek te zijn verdwenen begon het tot hem door te dringen dat hij eigenlijk had gestolen en dat hij nergens terecht kon met zijn boek. Niet bij z'n vader, niet op school, waarvoor hij trouwens al te laat was, de lessen waren al bezig en vrienden had hij niet. Waar moest hij in godsnaam naar toe? Opeens dacht Bastiaan aan de grote oude zolder op

school. Daar kwam nooit iemand en daar zat hij tenminste droog voor de rest van de dag...

Bastiaan: *(Nu zien we deur van de zolder opengaan en zien we Bastiaan binnenkomen. Hij onderzoekt even de zolder, installeert zich dan op een stapel oude turnmatten, slaat het boek open en begint te lezen...)*

Koriander: Het oneindige verhaal!
Op een open plek in het bos zaten bij een kampvuur drie totaal verschillende figuren. Een reusachtige rotsachtig uitziende figuur, een rotsbijter. Naast hem zat een kleine er rupsachtig uitziende nachtalf. De derde figuur was een minuscuul, een fijngebouwd kereltje in een veelkleurig pak met een rode hoge hoed. Op dat moment kwam een dwaallicht aarzelend naderbij. Net als de drie anderen bleek ook hij een witte vlag bij zich te hebben.

Pjeurnragzark: *(de rotsbijter ziet het dwaallicht naderbij komen)* Heel wat verkeer hier vannacht! Daar komt er nog een aan.

Ukkuk: *(de minuscuul)* Als ik het goed zie bent u ook in de hoedanigheid van afgezant hier. *(neemt zijn hoed af en maakt een buiging)* Ook wij zijn afgezanten. Neem plaats in onze kring.

Bloeb: Dank u wel *(komt schuchter dichterbij)*. Mag ik me even voorstellen: mijn naam is Bloeb.

Ukkuk: Het is me een genoegen, ik heet Ukkuk

Wóésjwoesoel: *(maakt zittend een buiginkje)* Mijn naam is Wóésjwoesoel.

Pjeurnragzark: Aangenaam, ik ben Pjeurnragzark.

Ukkuk: Wilt u niet gaan zitten beste Bloeb?

Bloeb: Ik ben eigenlijk erg gehaast en wilde u alleen maar vragen of u mij misschien kunt zeggen hoe ik van hieruit naar de Ivoren Toren kan komen.

Wóésjwoesoel: Oehoe! U wilt naar de Kleine Keizerin?

Bloeb: Ja, zo is het. Ik moet haar een belangrijke boodschap brengen.

Ukkuk: *(de drie anderen kijken elkaar aan en knikken veelbetekenend)* Wij drieën hebben hetzelfde doel als u, en ik vrees dat wij zelfs dezelfde boodschap hebben.

Pjeurnragzark: Ga zitten en vertel op.

Koriander: *(Terwijl Bloeb gaat zitten en de vier afgezanten druk (zonder klank) beginnen te overleggen.)* Toen begon Bloeb te vertellen dat in het land van de dwaallichten, het Molmmoer, hun groot meer, het Dampdiep, er op een dag plots niet meer was. En het rare was, dat het niet was opgedroogd, want dan

zou er nu een opgedroogd meer moeten zijn? Er was Niets meer. Als je naar die plek keek, leek het of je blind was.

En het bleef niet bij het meer. Er kwamen steeds meer plekken bij en die werden steeds groter. En als iemand er bij vergissing met zijn voet instapte, dan was ook die voet weg. Het oefende een onweerstaanbare aantrekkingskracht uit, die des te sterker was naarmate de plek groter werd. Sommigen hadden er zich zelfs met opzet laten invallen toen ze te dicht bij het Niets waren. Al vlug bleek dat Pjeurnragzark, Wóésjwoesoel en Ukkuk in hun land net hetzelfde meemaakten. Heel Fantásië bleek in gevaar. Alle vier de afgezanten waren door hun volk aangeduid om raad en hulp te vragen aan de Kleine Keizerin.

LIED 2: Het lied van het Niets.

**Niets, niets er is helemaal niets
Daarnet pas zag je nog een fiets
Vanmorgen was daar nog een boom
Die lege plek daar was je oom
Nu is er niets, helemaal niets
Je bent niet blind, het is geen droom
Niets, niets er is helemaal niets**

**Alles was mooi alles had kleur
Je hebt een onzichtbare deur
Alles is weg, alles is leeg
Wát brengt dit alles toch teweeg
Nu is er niets, helemaal niets
Je bent niet blind, het is geen droom
Niets, niets er is helemaal niets**

Bloeb: *(springt recht)* Dan mogen wij geen moment verliezen.

Wóésjwoesoel: Wij wilden toch juist opbreken. We hadden allen wegens de ondoordringbare duisternis hier in het Heulebos onze rust genomen. Maar nu u bij ons bent, Bloeb kunt u ons immers bijlichten. *(de vier gezanten verdwijnen nu in het bos)*

(Nu moet een scènewissel plaatsvinden en komen we van het Heulebos in het labyrint (bloemenveld) en de ivoren toren terecht)

Koriander: *(tijdens de scènewissel)* Ik moet jullie iets meer vertellen over de Kleine Keizerin. Zij gold als de heerseres over alle ontelbare streken van het onbegrensde Fantásische rijk, maar eigenlijk was zij veel meer dan een heerseres, of beter gezegd: zij was heel iets anders. Zij regeerde niet en ook had zij nooit van geweld gebruik gemaakt of haar gezag doen gelden. Zij gaf geen bevelen en veroordeelde nooit iemand. Nooit greep zij in en zij behoefde zich nooit tegen een aanvaller te weer te

stellen. Want niemand zou op het idee zijn gekomen tegen haar op te staan of haar iets aan te doen. Alle wezens waren voor haar gelijk. Zij was er slechts, maar zij was er op een bijzondere wijze: zij was het middelpunt van al het leven in Fantásië. Ieder wezen was er alleen doordat zij er was. Niemand was in staat dat volledig te begrijpen, maar allen wisten dat het zó was.

(ondertussen zijn het labyrint en de ivoren toren in alle pracht en praal zichtbaar en belicht. Nu komen de vier gezanten toe in een enorme drukte van bewoners van de ivoren toren en steeds nieuw toekomende gezanten)

Pjeurnragzark: *(De vier banen zich een weg door het labyrint en komen zo tot bij de ivoren toren waar zij een dienaar van de Kleine Keizerin (Alfalar) aanspreken)*
Wij moeten dringend naar de Kleine Keizerin!

Alfalar: Als jullie je namen opgeven, dan zal ik jullie op de wachtlijst zetten.

Bloeb: *(verschrikt)* Kun je dan niet onmiddellijk naar haar toe?

Alfalar: Ik vrees van niet. Je moet lang wachten. Er is -hoe zal ik het zeggen- een geweldige toevloed aan afgezanten hier.

Ukkuk: Maar wat doen die allemaal hier. Wat is er toch aan de hand?

Alfalar: Komen jullie ook voor ... het Niets?

Wóésjwoesoel: Hoe..., hoe weet jij dat?

Alfalar: *(Droevig, terwijl hij naar de vele afgezanten wijst)* Dit zijn afgezanten uit alle streken van Fantásië. En ze hebben allen dezelfde boodschap als jullie. Overal schijnt hetzelfde onheil te zijn uitgebroken. ... Het Niets!

Bloeb: *(Laat een jammerende zucht horen)* En weet niemand dan wat het is en waar het vandaan komt?

Alfalar: Ik vrees van niet, nee. Niemand kan het verklaren.

Ukkuk: En de kleine Keizerin zelf?

Alfalar: De Kleine Keizerin is ziek, erg, erg ziek...

Koriander: Iedereen die het wist, maakte zich grote zorgen om haar leven. Want haar dood zou voor allen het eind hebben betekend, de ondergang van het onmetelijke rijk Fantásië. De vierhonderdnegenennegentig beste dokters uit het hele Fantásische rijk waren nu bijeen en bespraken de gezondheidstoestand van de Kleine Keizerin. Elk van hen had bij haar een visite gemaakt en elkeen had getracht haar te helpen. Maar niemand was er in geslaagd haar te genezen. Niemand kende haar ziekte of de oorzaak ervan. Caíron, de vijfhonderdste en beroemdste van alle dokters in Fantásië, van wie het verhaal ging dat er geen geneeskrachtig kruid, geen tovermiddel en geen

geheim in de natuur bestond dat hij niet kende, was nu al uren bij de patiënt en allen wachtten in spanning op de uitslag van zijn onderzoek.

Inferno: *(Een lange magere vuurgeest)* Wisten wij maar, waaruit haar ziekte bestaat. Ze heeft geen koorts, er is niets gezwollen, ze heeft geen uitslag, geen ontsteking. Het lijkt wel of ze aan het wegwijnen is, en we weten niet waarom.

Igor: *(Een kalende raaf)* Ze hoest niet, ze niest niet, het is bepaald geen ziekte in medische zin. *(Hij verplaats de bril op z'n grote snavel en kijkt de omstaanders uitdagend aan)*

Fantomas: *(Een spook)* Eén ding schijnt in ieder geval voor de hand te liggen. Tussen haar ziekte en de vreselijke dingen die de boden uit heel Fantásië ons berichten, bestaat een geheimzinnige samenhang.

(Opeens wordt het stil in de zaal met de dokters als Caíron, een centaur, binnenkomt. Om zijn hals draagt hij een grote gouden amulet.)

Koriander Caíron droeg Auryn, het gouden amulet, waarop twee slangen te zien zijn, een lichte en een donkere, die elkaar in de staart bijten en zo een ovaal vormen. In heel Fantásië wist iedereen wat dit medaillon betekende. Het was een onderscheidingsteken van degene die een opdracht van de Kleine Keizerin had en in haar naam kon handelen alsof zij zelf aanwezig was. Men zei dat het de drager geheimzinnige krachten verleende, ofschoon niemand precies wist welke. Het was al heel lang geleden dat Auryn aan iemand was toevertrouwd.

Bastiaan schrok toen hij las over Auryn. Hij klapte het boek dicht en keek ontzet naar het dikke kaft van het boek. Ook het boek droeg het teken van de Kleine Keizerin... Voorzichtig klapte hij het boek weer open en las gefascineerd verder.

Caíron: *(Er gaat een gefluister door de zaal en er zijn enkele uitroepen van verbazing te horen)* Vrienden, verwondert u niet al te zeer. Ik draag Auryn slechts voor korte tijd. Ik ben slechts de bezorger. Spoedig zal ik Auryn overdragen aan iemand die waardiger is. *(Er valt even een stilte)*
Onze laatste hoop is dat er ergens in Fantásië een wezen is dat een oplossing weet voor onze problemen. Wij, kunnen de Kleine Keizerin niet helpen. Het zoeken naar dat wezen vraagt naar een held! De Kleine Keizerin heeft mij de naam genoemd van die held die zij haar en ons lot in handen geeft. Hij heet Atréjoe en aan hem zal ik Auryn overdragen en hem zeggen het Grote Zoeken op zich te nemen. *(Nu verlaat Caíron de zaal met veel gerucht, de rest bezorgd achterlatend)*

(Nu moet een scènewissel plaatsvinden en komen we van het labyrint en de ivoren toren in het Heulebos terecht)

Tweede bedrijf

Koriander: Caíron maakte een dagenlange reis naar het Grazige meer dat achter de Zilveren Bergen lag op zoek naar Atréjoe. Het volk dat daar woonde noemde men de grasmensen of ook wel de groenhuiden. Ze hadden blauwzwart haar en een donkergroene huid. Uitgeput kwam Caíron in het tentenkamp van de groenhuiden aan en vond daar uiteindelijk Atréjoe. Atréjoe was 10 jaar oud.

Caíron: *(Schrikt als hij de kleine jongen op zich ziet afkomen en vraagt ongelovig)*
Ben jij Atréjoe?

Atréjoe: Ja, vreemdeling.

Caíron: Is, is er misschien niet nog iemand, een volwassen man, een ervaren jager met die naam?

Atréjoe: Nee, Atréjoe ben ik en geen ander

Caíron: Een kind! Een kleine jongen! De besluiten van de Kleine Keizerin zijn waarlijk moeilijk te begrijpen. Ik vraag me af of ze echt wel wist wat ze deed toen ze een kind als jij uitkoos.

Koriander: Caíron was echt verontwaardigd en boos en hij zag de hele opdracht al mislukt. Maar op een of andere manier kwam hij onder de indruk van de rustige zelfzeker houding van Atréjoe en begon hij hem toch het hele verhaal te vertellen van het Niets, de ziekte van de Kleine Keizerin en de opdracht.

Caíron: En? Wil je het doen?

Atréjoe: Ja, ik wil het doen!

Caíron: *(Knikt langzaam, neemt de ketting met de gouden amulet van zijn hals en hangt ze Atréjoe om en zegt dan plechtig)* Auryn geeft je grote macht, maar je mag die niet gebruiken. Ook de Kleine Keizerin maakt nooit gebruik van haar macht. Auryn zal je beschermen en leiden, maar je mag nooit ingrijpen, wat je ook te zien mocht krijgen, want je eigen mening geldt vanaf nu niet meer.

Vertrek onmiddellijk. Niemand weet hoe lang jouw Grote Zoeken zal duren. Ga afscheid nemen van je ouders en je broers en zusters.

Atréjoe: Die heb ik niet. Mijn beide ouders zijn door een buffel gedood, kort nadat ik ben geboren.

Caíron: Wie heeft je dan opgevoed?

- Atréjoe: Alle vrouwen en mannen samen. Daarom noemen ze mij Atréjoe, wat in de woorden van de Grote Taal: “de zoon van allen” betekent.
- Caíron: (*Omhelst hem*) Het ga je goed, Atréjoe! En... veel geluk!
- Atréjoe: Het ga u goed, Caíron (*Atréjoe vertrekt*)
- Koriander: Atréjoe klom op Artax, zijn paard en vertrok, zomaar een richting uit. Het Grote Zoeken was begonnen. Terzelfder tijd gebeurde er op een andere plek in Fantásië iets dat niemand zag en waarvan Atréjoe, Artax of Caíron niet het geringste vermoeden hadden. Op een ver afgelegen nachtelijke heide trok de duisternis zich samen tot een grote, vage vorm. Het duister verdichtte zich samen tot een grote vage vorm als een reusachtige zwarte gestalte. De omtrekken waren nog niet duidelijk maar het stond op vier poten en de ogen in zijn kolossale ruige kop gloeiden als groen vuur. Nu tilde het zijn snuit hoog in de lucht en snoof. Lange tijd bleef het zo staan. En toen plotseling, scheen het de geur die het zocht gevonden te hebben, want een diep, triomfantelijk gebrul kwam uit zijn keel. Het begon te hollen. In lange, geluidloze sprongen raasde het wezen voort in de sterrenloze nacht.
- Op de zolder hoorde Bastiaan de torenklok elf uur slaan. Hij stond op van de turnmatten, haalde uit zijn schooltas zijn boterhammen en een appel en begon heen en weer te lopen op de zolder. Daarna klauterde hij op de bok en ging er schrijlings opzitten. Hij verbeeldde zich dat hij Atréjoe was die op de rug van Artax door de nacht galoppeerde.
- Bastiaan: Hoei! Rennen, Artax! Hoi, hoi! (*plots schrikt Bastiaan van zichzelf en is hij misstilt. Dan stapt hij van de bok, neemt zijn brood en z'n appel en wil er in bijten*) Nee, ik moet mijn proviand zorgvuldig verdelen. Wie weet hoelang ik er mee moet doen. (*hij stopt alles weer in zijn boekentas, gaat weer zitten en leest verder.*)
- (*Atréjoe komt in het Heulebos en zet zich tegen een boom, als er uit het bos drie schorstrollen komen, waarvan verschillende lichaamsdelen ontbreken, aangetast door het niets*)
- Trol 1: (Loopt op zijn handen omdat zijn benen ontbreken) Niet schrikken! Onze aanblik is niet erg fraai, maar wij komen je waarschuwen.
- Atréjoe: Waarschuwen, waarvoor?
- Trol 2: (Heeft een reusachtig gat in zijn borst) Wij hebben over je gehoord en men heeft ons verteld waarom je onderweg bent. Je mag hier niet verder rijden, anders ben je verloren.
- Trol 3: (Zijn hele linkerhelft ontbreekt) Anders gebeurt met jou hetzelfde als met ons is gebeurd.
- Atréjoe: Wat is er dan met jullie gebeurd?

- Trol 1: Het Niets breidt zich uit en wordt steeds groter en groter. Het heeft ons in onze slaap verrast en van ons gemaakt wat je voor je ziet.
- Atréjoe: Doet het pijn?
- Trol 2: Nee, je voelt niks. Je bent alleen wat kwijt. En elke dag ben je wat meer kwijt, als het je eenmaal heeft aangetast. Weldra zullen wij er niet meer zijn.
- Atréjoe: Waar is die plek in het bos waar het begonnen is?
- Trol 3: We zullen je er naar toe brengen, maar je moet beloven er niet te dichtbij te komen, anders wordt je er onweerstaanbaar door aangetrokken.
(De trollen nemen Atréjoe mee in het bos)
- Koriander: De trollen brachten Atréjoe tot aan een bijzonder dikke boom. Atréjoe klom moeizaam naar boven en hoe hoger hij kwam hoe dunner de stam en hoe talrijker de dwarstakken werden, zodat hij steeds makkelijker vooruitkwam.
(Nu zien we Atréjoe in een hoge boom verschijnen en zien we vele zwarte stukken in ons bos)
De kronen van de andere bomen, die nog heel dichtbij stonden waren groen, maar het loof van de bomen die daarachter lagen, schenen alle kleur verloren te hebben. En daarachter... lag niets meer, absoluut niets. Het was geen kale plek, geen duisternis; het was ook geen helderheid, het was iets dat onverdraaglijk aan de ogen was en je het gevoel gaf dat je blind was geworden. Verschrikt hield Atréjoe z'n handen voor z'n gezicht en viel daardoor bijna uit de boom. Hij klemde zich vast en klom zo vlug hij kon naar beneden. Hij had genoeg gezien. Ontzet vluchtte Atréjoe weg, weg van het niets. Die nacht had hij een droom en in die droom vertelde de Kleine Keizerin hem dat hij op zoek moest gaan naar de oeroude Morla, die woonde in de hoornberg temidden van de moerassen van de droefheid..... *(Nu zien we Atréjoe in de mist door het moeras zeulen.)*
- Koriander: Tijdens zijn tocht door de moerassen van de droefheid had Atréjoe Artax, zijn kleine paardje verloren. De droefheid die van het moeras uitstraalde maakte Artax zo zwaar van gemoed dat hij langzaam in het moeras weg zonk. Het moeras had zijn naam niet gestolen. En Atréjoe?... Die was beschermd door Auryn en hem bleef daardoor het vreselijke lot van Artax bespaard. Atréjoe zwoegde, verdrietig om de dood van Artax, verder, hopeloos op zoek naar Morla. En hij ging verder en verder het moeras in tot hij uiteindelijk toch bij de hoornberg terechtkwam en daar vond hij de oeroude Morla *(nu verschijnt een reuze schildpad, traag op het podium).*
- Morla: *(ziet Atréjoe en vraagt verbaasd met een blazende, rochelende stem)* Manneke, wat doe jij hier?
- Atréjoe: Ik kom voor de Kleine Keizerin. Ze is ziek
- Morla: Kan ons niks schelen.
- Atréjoe: *(Verbijsterd)* Als wij haar niet redden, zal ze sterven!

- Morla: Ook goed.
- Atréjoe: Maar met haar gaat ook Fantasië ten onder. Het Niets verspreidt zich overal. Ik heb het zelf gezien!
- Morla: Kijk eens manneke, wat kan mij dat nog schelen. Voor mij heeft dat geen belang meer. Ik heb lang genoeg geleefd. Veel te lang al eigenlijk...
- Koriander: Wanhopig probeerde Atréjoe de oeroude Morla om te praten en ervoor te zorgen dat zij hem wou helpen. Aanvankelijk bleef de oude schildpad apatisch en lusteloos, maar uiteindelijk raakte ze toch geamuseerd door de kleine Atréjoe en uiteindelijk vertelde ze hem iets heel belangrijk. Zij vertelde dat de Kleine Keizerin er altijd al was geweest vóór iedereen, maar dat zij toch niet oud was. Haar bestaan werd niet naar duur gemeten, maar naar namen. De Kleine Keizerin had regelmatig een nieuwe naam nodig. En bij iedere nieuwe naam werd zij opnieuw geboren. Kreeg zij geen nieuwe naam, dan ging zij ten onder. En nu, nu had zij dus weer een nieuwe naam nodig.
- Atréjoe: Wie kan haar die nieuwe naam geven? Waar vind ik die naam?
- Morla: Niemand van ons! Geen enkel wezen in Fantasië kan haar een nieuwe naam geven. *(wendt zich nu af van Atréjoe)* En laat me nu met rust, ik wil slapen...
- Atréjoe: Nog één ding. En dan laat ik je met rust. Wie weet wie de nieuwe naam kan geven?
- Morla: *(na lang nadenken)* Misschien Oeyoelála in het Zuidelijk orakel. Die weet het misschien.
- Koriander: De oeroude Morla verdween en Atréjoe stond er weer alleen voor. Hoe moest hij in godsnaam in het zuidelijk orakel geraken. Dat was wel tienduizend dagreizen hier vandaan... Hulpeloos trok Atréjoe dan maar verder. Weg uit de moerassen van de droefheid.
- (We zien Atréjoe verder trekken en verdwijnen. En even later verschijnt het donkere wolfachtig wezen op zoek naar Atréjoe...Het kijkt even snuivend rond en verdwijnt dan grommend in de richting die Atréjoe heeft genomen..)*
- Koriander: Dorst en honger begonnen Atréjoe te kwellen. Dagenlang zwierf hij rond zonder ook maar enig levend wezen tegen te komen. Hij beklom bergen en klauterde dan weer naar beneden, maar nooit had hij een ander uitzicht dan op steeds verdere bergen, waarachter ook weer bergketens lagen. Er bestond geen twijfel meer: Het land waarin hij was verdwaald was dat van de Dode Bergen. Maar weinigen hadden ze ooit gezien en vrijwel niemand was er ooit uit teruggekeerd. Maar Atréjoe zwoegde moedig voort. Hij was met het grote zoeken bezig. het ging om het leven van de Kleine Keizerin en om heel Fantasië. Hij mocht niet opgeven!
- Op de zolder sloeg de torenklok één uur! Bastiaan schrok op. Voor vandaag

was de school afgelopen. Hij luisterde naar het schreeuwen van de kinderen die beneden uit de klaslokalen en door de gangen stormden. Toen werd het stil... Bastiaan begon te twijfelen, de moed zonk hem in de schoenen. Wat deed hij hier in godsnaam op zolder. Hij moest naar huis. Z'n vader zou ongerust worden en hij had gespijbeld en hij had een boek gestolen...

Bastiaan: *(Staat twijfelend recht nadat hij het boek heeft gesloten en wil het in z'n boekentas steken)* Nee! Atréjoe zou zo vlug niet opgeven, enkel omdat het wat moeilijk wordt. Als ik ergens mee begonnen ben moet ik het ook afmaken. Ik ben nu al te ver om nog om te keren. Ik kan alleen nog doorgaan, wat er ook van komt. *(gaat terug zitten en opent terug het boek)*

Koriander: Bastiaan voelde zich erg eenzaam maar was er toch ook een beetje trots op dat hij sterk gebleven was en niet aan de verleiding had toegegeven. Een heel klein beetje had hij toch wel met Atréjoe gemeen.

Atréjoe kwam aan een diepe afgrond. En wat zag hij? Boven het duister van de diepe afgrond hing gespannen van de ene rand naar de andere, een kolossaal spinnenweb. En in het midden zat een reusachtige spin, Ygramoel de vele! Ze werd zo genoemd omdat ze precies bestond uit vele kleine spinnen die samen één reusachtige spin vormde.

LIED VAN YGRAMOEL

**Beter is het voor een jager elders om te komen
Want in de dode bergen woont Ygramoel de vele
In de diepste afgrond kan je haar toch niet ontkomen
Zij is de vreselijkste verschrikking van zo velen
Eens je in haar web verstrikt raakt is het uit met dromen
Wees maar zeker, met die Ygramoel valt niet te spelen**

**Refrein: Ik ben Ygramoel de vele
nee, met mij valt niet te spelen
Eén beet van mij is steeds fataal
al maak je nog zoveel kabaal
Ik ben Ygramoel de vele
nee, met mij valt niet te spelen**

**Zij is groot en met zo velen, voor iedereen te sterk
De draden van haar reuzeweb zijn zo dik als touwen
Nee, Ygramoel verslaan is immer onbegonnen werk
In de dode bergen ontkom je niet aan haar klauwen
Wie ooit probeerde stelde aan zijn leven paal en perk
Om al die helden valt nu alleen nog maar te rouwen**

**Refrein: Ik ben Ygramoel de vele
nee, met mij valt niet te spelen
Eén beet van mij is steeds fataal
al maak je nog zoveel kabaal
Ik ben Ygramoel de vele**

nee, met mij valt niet te spelen

- Koriander: Opeens hoorde Bastiaan geschreeuw en zag hij dat Ygramoel in een gevecht was gewikkeld met een prachtige geluksdraak. Geluksdraken behoren tot de zeldzaamste dieren in Fantasië. Het zijn wezens van ontombare vreugde en daardoor hebben ze ook geen vleugels nodig om te vliegen. Deze draak was per ongeluk in het web van Ygramoel terecht gekomen en deed nu verwoede pogingen om te ontsnappen. Ygramoel belaagde de draak echter en probeerde hem een giftige beet te geven.
Atréjoe zag wat er aan het gebeuren was, kroop op het web en probeerde naar Ygramoel te kruipen terwijl hij luidkeels riep:
- Atréjoe: Stop! Stop! In naam van de kleine Keizerin! Stop!
- Koriander: Ygramoel merkte plots dat er iets op haar afkwam, draaide zich razendsnel om. Haar aanblik was afschuwelijk. En sissend schoot ze op Atréjoe af.
- Bastiaan: *(springt gillend recht)* Nee!
- Koriander: De kreet van Bastiaan galmde door het ravijn. Ygramoel bleef verschrikt staan en keek rondom zich om te zien of er nog iemand was, want Atréjoe die voor haar stond kon het niet geweest zijn.
- Bastiaan: Zou... zou het mijn schreeuw geweest zijn die zij gehoord heeft? Maar dat kàn toch helemaal niet.
- Koriander: Atréjoe zwaaide met Auryn, waardoor Ygramoel niet anders kon dan Atréjoe gerust te laten. Haar humeur werd er niet beter op, want na maandenlang niet gegeten te hebben zag ze nu naast de geluksdraak die nu langzaam verlamd werd door haar giftige beet, een tweede maaltijd aan haar neus voorbijgaan. Atréjoe vertelde aan Ygramoel de reden van zijn komst en toen vertelde de sluwe Ygramoel een geheim aan Atréjoe.
- Ygramoel: Je moet je door Ygramoel laten bijten. *(Atréjoe deinst ontzet achteruit)* Ygramoels gif doodt binnen een uur, maar het verleent degene die het in zich draagt de macht zich naar iedere plek in Fantasië te verplaatsen die hij zich maar wenst.
- Atréjoe: Eén uur? Maar wat kan ik in een enkel uur voor elkaar brengen?
- Ygramoel: Nu, nog altijd meer dan in alle uren die je hier nog resten. Neem een beslissing!
- Atréjoe: Wil je dan de geluksdraak vrijlaten als ik daar in naam van de Kleine Keizerin om vraag?
- Ygramoel: Nee! Jij hebt het recht niet dat te vragen.

Koriander: Atréjoe boog het hoofd. Hij beseftte dat Ygramoel gelijk had. Hij moest alleen de Kleine Keizerin redden. Zijn eigen wensen telden niet mee. Toen gaf hij aan Ygramoel toestemming om hem te bijten.
Bliksemsnel stortte de spin zich op Atréjoe. Atréjoe voelde plots een razende pijn in zijn linkerschouder en dacht toen alleen nog slechts: “Naar het Zuidelijk Orakel!” Toen werd het zwart voor zijn ogen....

(blackout op de scène o.w.v. scènewissel en enkel licht op Koriander en Bastiaan)

Koriander: Bastiaan stopte met lezen. Hij voelde zich ellendig, alsof hij zelf het gif van Ygramoel in zijn lichaam had zitten.

Bastiaan: Gelukkig dat ik niet in Fantasië ben. Gelukkig bestaan er in werkelijkheid niet van zulke monsters. Dit is maar een verhaal.

Koriander: Maar was het echt maar een verhaal? Hoe was het dan mogelijk dat Ygramoel en waarschijnlijk ook Atréjoe, Bastiaans kreet van schrik hadden gehoord? Voor Bastiaan begon dit boek onderhand behoorlijk griezelig te worden.

Toen Atréjoe wakker werd voelde hij zich tot zijn eigen grote verbazing helemaal fris en sterk. Hij kwam overeind. Het was nacht, de maan stond aan de hemel en tot zijn grote verrassing en vreugde zag hij dat de geluksdraak naast hem lag. Hij slaakte een kreet van vreugde waarop de draak wakker werd.

Foechoer: Je moet je niet te erg verbazen dat ik hier ook ben, Atréjoe. Ik was dan wel als verlamd toen ik daar in het spinnenweb hing, maar ik heb toch alles gehoord wat Ygramoel je vertelde. En toen dacht ik; ik ben tenslotte ook door haar gebeten, waarom zou ik dan ook niet gebruik maken van het geheim van Ygramoel? En zo ben ik haar ontvlucht.

Atréjoe: Hoe noem je eigenlijk?

Foechoer: Mijn naam is Foechoer. En van nu af aan behoort mijn leven jou toe, want jij hebt het mijne gered. Je kan op mijn rug zitten als ik vlieg. Dat gaat veel sneller. Akkoord?

Atréjoe: Akkoord! Zeg Foechoer, hoe komt het eigenlijk dat wij niet dood zijn. Ygramoel zei dat haar gif na een uur dodelijk was. Het is al donker, dat uur is al lang voorbij.

Koriander: Wat Foechoer en Atréjoe niet wisten, was dat ze inderdaad bij Oeyoelála in het Zuidelijk orakel waren terecht gekomen en dat Oeyoelála hen onmiddellijk tegengif had laten geven en hun had laten verzorgen door haar dienaars. Twee dagen en twee nachten lang hadden ze geslapen.
Ui het duister kwam een kleine kabouter te voorschijn. Kordaat stapte hij naar Atréjoe met de boodschap dat hij hem moest volgen tot aan de spiegelpoort. Daar moest hij door de spiegelpoort stappen. Zijn meesteres zou hem daar opwachten om met hem te spreken.

Atréjoe deed wat hem was opgedragen en volgde de kabouter.

De spiegelpoort was groot en rond als een maanschijf en glansde als zilver. Het was maar moeilijk te geloven dat je regelrecht door dit metalen vlak zou kunnen lopen. Toen Atréjoe op de spiegel afliep zag hij iets waarop hij totaal niet gerekend had en dat hij ook niet kon begrijpen. Hij zag een dikke jongen met een bleek gezicht, die met gekruiste benen op een stapel matten zat en een boek las. De jongen had grote ogen die er bedroefd uit zagen.

Bastiaan kromp ineen toen het tot hem doordrong wat hij zojuist gelezen had. Dat was hijzelf!!!

Verwonderd stapte Atréjoe door de spiegel en toen kwam hij in een mysterieuze ruimte terecht waar allerlei vreemde geluiden weerklonken. Door de geluiden door hoorde hij toen heel zacht en dan steeds luider een mooie stem.

- Oeyoelála: Wil jij iets vragen in 't geheim
spreek dan in versvorm, spreek op rijm
Want zegt men wat en is't geen lied
'k versta het niet, 'k versta het niet
- Atréjoe: Wordt deze vraag door jou erkend?
Ik wil graag weten wie jij bent.
- Oeyoelála: Wees welkom, mijn vriend, want goed is je wil te
komen. Heb dank voor je reis
Ik ben Oeyoelála, de stem van de stilte
in het Diepe Geheime Paleis
- Atréjoe: Oeyoelála, o help me, ik begrijp nog niet goed
waarom de Kleine Keizerin verdwijnen moet
- Oeyoelála: Weg kwijnt de Kleine Keizerin
en ook het Fantásische rijk.
Het Niets zal verzwelgen waar ik mij bevind,
en mijn lot is daaraan dan gelijk
We zullen verdwijnen in 't Nergens en Nooit,
als hadden wij nimmer bestaan.
Met een nieuwe naam moet zij weer worden getooid,
dan vangt haar genezing eerst aan.
- Atréjoe: Zeg op Oeyoelála, wie redt nu haar leven?
Wie moet haar die nieuwe naam dan geven?
- Oeyoelála:: Geen mens die ons geloofwaardig nog vindt
ze zeggen: "dat is toch niet waar!"
Ach, kwam er maar één enkel mensenkind
dan was het hier zó voor elkaar
Ach, was er slechts één die nog geloven wou

en ons roepen had vernomen!
Dichtbij is 't voor hen, voor ons echter zou
het te ver zijn om daarheen te komen

Koriander: Dat was het laatste wat Atréjoe hoorde. Nu wist hij dus eindelijk wat hem te doen stond. alleen een mensenkind uit de wereld buiten de grenzen van Fantasië kon de Kleine Keizerin een nieuwe naam geven! Hij moest een mensenkind vinden en dat bij haar brengen!
Atréjoe verliet nu de geheimzinnige ruimte en keerde terug tot bij Foechoer, waar hij hem alles vertelde wat hij van Oeyoelála was te weten gekomen.

Foechoer: En, wat zijn nu je plannen, Atréjoe?

Atréjoe: Ik moet doen wat Oeyoelála gezegd heeft. Ik moet proberen een mensenkind te vinden en het naar de Kleine Keizerin brengen, opdat zij een nieuwe naam krijgt.

Foechoer: En waar wil je dat mensenkind zoeken?

Atréjoe: Dat weet ik zelf niet. Voorbij de grenzen van Fantasië.

Foechoer: Dat zal ons best lukken. Ik zal je dragen. Je zult zien dat we geluk hebben. Ik ben niet voor niets een geluksdraak.

(Atréjoe kruipt op de rug van Foechoer en ze vertrekken)

Koriander: Hoog door de lucht gleed Foechoer, met Atréjoe op z'n rug, met langzame, gelijkmatige golfbewegingen door de nevels en de wolkenflarden. Dagen en nachten waren ze onderweg. In het begin was Atréjoe ongeduldig geweest, want hij had gedacht dat het op de rug van een geluksdraak niet al te moeilijk kon zijn om de grens van Fantasië te bereiken. Maar het bleef maar duren. Verscheidene keren hadden ze tijdens de lange vlucht onder zich de plekken in het landschap gezien waar het Niets zich uitbreidde. Veel van deze plekken schenen vanaf de grote hoogte waarop ze vlogen nog klein, maar er waren er ook die een groot gebied besloegen en zich tot over de horizon uitstrekten. In het begin maakte angst zich meester van Foechoer en Atréjoe en zij weken uit als zij plekken van het Niets zagen en vlogen in een andere richting verder. Maar ze kwamen steeds meer en meer plekken tegen....
Op een avond als ze op een open plek wat rustten sprak Foechoer tot Atréjoe:

Foechoer: Atréjoe, slaap je?

Atréjoe: Nee, wat is er?

Foechoer: Ik vraag me af of het niet verstandiger is om terug te keren.

Atréjoe: *(verschrikt)* Terug keren? Waarom?

Foechoer: De Kleine Keizerin is doodziek omdat zij een nieuwe naam nodig heeft. En die moet zij van een mensenkind krijgen. Maar waar vinden wij een

mensenkind? Misschien weet de Kleine Keizerin waar wij een mensenkind kunnen vinden.

Atréjoe: Maar, we moeten de grens van Fantasië bereiken en daar buiten vinden we zeker een mensenkind...

Foechoer: Ik was het helemaal vergeten, maar ik pieker er al dagenlang over en nu herinner ik het mij terug. Mijn vader heeft me ooit verteld dat Fantasië grenzeloos is.....!

Atréjoe: Grenzeloos??

Koriander: Dáár had Atréjoe niet aan gedacht. Fantasië was inderdaad grenzeloos. Al die dagen en nachten dat ze gevlogen hadden, op zoek naar de grenzen van Fantasië waren voor niets geweest. Ze hadden kostbare tijd verloren en ze waren beiden doodmoe, ontmoedigd en hopeloos. Maar, er zat niets anders op dan terug te keren.

En zo vatten ze hun weg terug naar de Kleine Keizerin aan. Maar na een uur vliegen kwamen ze plots midden in een storm terecht. Atréjoe klemde zich vast aan de manen van de draak toen deze opeens door een werveling omhoog geslingerd werd. Omringd door bliksemschichten raasden zij in het rond en vervolgens verdronken zij bijna in horizontaal gutschende stortregens. Plotseling werden ze meegesleurd in een gloeiende windstoot. "Hou je vast" schreeuwde Foechoer. Maar het was al te laat. Atréjoe was zijn houvast kwijt en stortte de diepte in. Hij viel en viel maar, en toen wist hij niets meer.

Derde bedrijf

Koriander: Toen Atréjoe weer tot bewustzijn kwam lag hij in zacht zand. Zij kleren waren droog. Hij moest daar dus al een tijdje gelegen hebben. Onwillekeurig greep Atréjoe naar zijn hals, maar tot zijn verbijstering merkte hij dat het amulet verdwenen was. Auryn was weg!

Atréjoe: Foechoer!, Foechoer!, waar ben je? (*wanhopig loopt Atréjoe langs alle kanten heen en weer en uiteindelijk trekt hij teneergeslagen en alleen verder*)

Koriander: Teneergeslagen trok Atréjoe verder. Hij was Auryn en Foechoer kwijt geraakt. Hij was niet langer een drakenruiter en geen gezant meer van de Kleine Keizerin. Hij was alleen nog maar een kleine jongen en helemaal alleen....

Na een tijdje hoorde Atréjoe eigenaardige muziek, die steeds dichterbij kwam. Het was als het doffe dreunen van een grote trommel en daartussen hoorde hij het schrille geluid van kleine fluitjes en het gerinkel van belletjes. Hij verstopte zich achter een struik

De eigenaardige muziek kwam langzaam naderbij en uiteindelijk doken uit de nevel de eerste gestalten op. Ze sprongen met zonderlinge bewegingen in het rond, rolden over de grond en gedroegen zich of ze gek waren. Het enige wat je daarbij hoorde was de doffe langzame trommelslag, de fluitjes en belletjes en ook een gekerm en gezucht uit vele kelen.

Steeds meer gestalten vormden de rare, krankzinnige stoet. Toen de laatste gestalte voorbij was volgde Atréjoe onzeker de stoet op enige afstand.

Terwijl Atréjoe verder strompelde hoorde hij in zijn herinnering de zachte stem van Oeyoelála. Een klein vonkje hoop gloeide op in zijn hart.

Vroeger waren er vaak mensen naar Fantasië gekomen om de Kleine Keizerin steeds weer nieuwe, prachtige namen te geven; dat had zij toch gezegd.

“Dichtbij is’t voor hen, voor ons echter zou het te ver zijn om daarheen te komen.”

“De mensenkinderen waren deze weg echter vergeten! Maar zou het niet kunnen zijn dat één, één enkel kind het zich weer herinnerde?” dacht Atréjoe.

Bastiaan: Ja, ja! (*Bastiaan schreeuwt het uit, schrikt dan van zijn eigen stem en zegt dan zachter*) Ik wil jou komen helpen, als ik maar wist hoe! Ik ken de weg niet, Atréjoe. Ik ken hem echt niet!

Koriander: De eigenaardige muziek hield plots op en de gekke figuren vormden nu niet langer een stoet, maar stonden naast elkaar, zachtjes wiegend allen naar dezelfde richting te staren. Atréjoe, die bijna tegen de stoet was opgelopen toen ze halt hielden zag nu ook waar ze in ijzingwekkende extase naar

staarden. Iets verderop lag het NIETS...

De gestalten vóór Atréjoe begonnen stuiptrekkende bewegingen te maken en toen renden ze allemaal op hetzelfde moment het NIETS tegemoet en stortten, rolden en sprongen er in.

Nog maar net was de laatste figuur verdwenen in het NIETS toen Atréjoe merkte hoe ook zijn eigen lichaam met rukkende bewegingen naar het NIETS toe begon te bewegen. Een alles overheersend verlangen om zich er ook in te storten wilde zich van hem meester maken. Atréjoe bundelde al zijn krachten om zich er tegen te verzetten en hij dwong zichzelf te blijven staan. Langzaam, heel langzaam slaagde hij er in zich om te draaien en stap voor stap vocht hij zich een weg terug tegen een onzichtbare stroom in.

Bastiaan voelde zich flauw van de honger. Waarom moest hij nu aan de appeltaart van juffrouw Anna denken? Het was de lekkerste appeltaart die je je kon voorstellen. Juffrouw Anna kwam drie keer in de week. Ze hield de administratie bij voor zijn vader en deed de huishouding. Meestal kookte en bakte zij ook wat. Ze was een potige tante die onbekommerd luid praatte en lachte. Zijn vader was wel beleefd tegen haar, maar verder scheen hij haar nauwelijks op te merken. Hoogst zelden lukte het haar echter een lachje op zijn bezorgde gezicht te toveren. Maar, wanneer zij er was werd het een beetje levendiger in huis.

Atréjoe kwam in een donkere stad terecht en dwaalde door de straten. Plots hoorde hij een rauw schor gehuil, dat zo wanhopig en ontroostbaar klonk dat Het Atréjoe door merg en been ging. Hij ging op zoek en vond uiteindelijk een grote half verhongerde weerwolf aan een ketting. Atréjoe liep naar hem toe en toen de weerwolf hem opmerkte ging zijn kop met een ruk omhoog.

Gmork: Ga weg! Laat me in vrede sterven!

Atréjoe: Wie ben jij?

Gmork: Ik ben Gmork, de weerwolf.

Atréjoe: Waarom ben je hier?

Gmork: Ik had een opdracht.

Atréjoe: En heb je die uitgevoerd?

Gmork: Nee, anders lag ik niet aan die ketting. De duistere vorstin heeft me vastgeketend omdat ik mijn opdracht niet heb volbracht.

Atréjoe: Wat was die opdracht?

Gmork: De duistere vorstin wou Fantasië vernietigen. Maar toen zij hoorde dat de Kleine Keizerin een bode had uitgezonden, een grote held, zag zij haar plannen gedwarsboemd. Als die er in zou slagen een mensenkind naar Fantasië te halen...

Daarom stuurde ze mij op pad om hem te zoeken en te doden. (*onbewust doet Atréjoe een stap achteruit*) Ik vond meteen zijn spoor en haalde hem langzaam in. Het Heulebos, de moerassen van de droefheid, de dode bergen... maar toen ik bij het diepe ravijn bij het net van Ygramoel kwam ben ik zijn spoor kwijt geraakt, als was hij opgelost in de lucht. En dus zocht ik verder, hij moest toch ergens zijn? Maar ik heb zijn spoor niet meer teruggevonden. Het is me niet gelukt! Atréjoe, zo heette hij.

Atréjoe: (*richt zich fier op*) Dat ben ik. Ik ben Atréjoe!

Koriander: Een stuiptrekking ging door de weerwolf en er weerklonk een gehuil dat steeds in geluid toenam en overging in een ijzingwekkend gebrul. En toen was het ineens afgelopen. Gmork was dood.

Atréjoe bleef eerst roerloos staan, maar dan ging hij tot bij Gmork en raakte met zijn hand de ruige zwarte pels aan.

Op dat moment, sneller dan de bliksem sloeg Gmork toe en beet zich vast in Atréjoe's been. Zelfs na zijn dood had het kwade nog macht in hem.

Wanhopig trachtte Atréjoe het gebit open te breken. Maar tevergeefs. Als met stalen schroevenvastgeklemd zaten de reusachtige tanden in zijn vlees. Atréjoe zakte naast het lijk van de weerwolf in elkaar. En stap voor stap, onstuitbaar en onhoorbaar, kwam het NIETS naderbij en omringde nu Atréjoe en de weerwolf.

(Hier eventueel terug het liedje van het NIETS en een heleboel zwarte figuren die Gmork en Atréjoe omsingelen. Gmork en Atréjoe zitten best op een verhoog)

Foechoer vloog wanhopig rond op zoek naar Atréjoe. Om zijn hals hing nu Auryn. In zijn zoektocht naar Atréjoe, toen die in de storm van zijn rug was gevallen had Atréjoe iets zien glinsteren onder de zeespiegel en hij werd er als het ware door naar toe gezogen. Na een diepe duik in de zee viste hij Auryn op. Auryn dwong hem nu als het ware verder te vliegen, alhoewel Foechoer bijna alle hoop had opgegeven, want overal waar Foechoer keek zag hij het NIETS. Ineens ontdekte hij in dat NIETS een eilandje dat nog intact was gebleven. Foechoer haastte zich er naar toe.

Atréjoe had al lang alle pogingen opgegeven om zich uit de stalen greep van de wolvenbeet te bevrijden. Atréjoe had alle hoop opgegeven. Hij voelde ook het niets steeds dichterbij komen, hij voelde de ontzettende zuigkracht. Hij richtte zich op en rukte kreunend aan zijn been. Maar de tanden lieten niet los en in dat geval was het zijn geluk. Want als Gmork's tanden hem niet hadden tegengehouden dan was Foechoer ondanks alles te laat gekomen. Maar nu hoorde Atréjoe plotseling boven zich in de lucht de stem van de geluksdraak.

Foechoer: Atréjoe! Ben je hier? Atréjoe!

- Atréjoe: Foechoer! Hier ben ik, Foechoer! Help me! Ik ben hier!
- Foechoer: *(landt op de plaats waar Atréjoe en Gmork liggen)* Eindelijk, Atréjoe! Hier zit je dus. Dan ben ik nog net op tijd gekomen. Kom mee! Ga op mijn rug zitten. Er is geen tijd te verliezen.
- Atréjoe: Mijn been!
- Foechoer: O! Dat is zo bekeken! Maak je maar geen zorgen! *(Foechoer neemt het amulet en de muil van Gmork opent zich)*
- Koriander: Vanaf het moment dat Atréjoe uit de wolvebeet was bevrijd werd hij onweerstaanbaar door het NIETS aangetrokken. Tevergeefs bood Atréjoe weerstand. Het NIETS was sterker dan zijn eigen kleine wil. Hij vocht en stampvoette maar zijn ledematen gehoorzaamden niet hem maar die onweerstaanbare zuigkracht. Nog een paar passen scheidden hem van de definitieve vernietiging....
Op dat moment schoot Foechoer als een bliksemstraal over hem heen, trok hem omhoog en raasde met hem de nachtzwarze hemel in.
- Geen van beiden, Foechoer noch Atréjoe, kon later vertellen hoe lang deze vlucht door het duister duurde. Het leek alvast oneindig lang. Maar toen de ochtend gloorde zagen ze beiden ver aan de horizon de Ivoren Toren.
- Na een tijd bereikten zij de rand van het labyrint en tot hun schrik moesten zij constateren dat ook hier het NIETS al aan het werk was. De kleurrijke bloemperken en bloeiende struiken waren vaal en door geworden en hier en daar waren al plekken van het NIETS zichtbaar. Maar nog steeds straalde wit, vlekkeloos en ongerept in het midden, de ivoren toren en bovenaan op een platform zat de Kleine Keizerin.
Zij zat, gesteund door veel kussens, op een zachte, ronde poef in het midden van een bloemenkoepel en richtte haar blik op Atréjoe en Foechoer die langzaam en strompelend naderbij kwamen.
Hoe ziek ze wel was kon Atréjoe zien aan de bleke kleur van haar gezicht, dat bijna doorzichtig leek. Ze glimlachte. Haar slanke, kleine gestalte was gehuld in een wijd, zijden gewaad. Ze zag er uit als een onbeschrijflijk mooi klein meisje van hoogstens tien jaar. Haar lang haar dat glad gekamd over haar schouders en rug viel, was wit als sneeuw.
- Bastiaan schrok op. Er was hem iets gebeurd, dat hij nog nooit had meegemaakt. Tot nu toe had hij zich alles wat er in het Oneindige verhaal werd verteld heel duidelijk kunnen voorstellen. Maar nu had hij voor een seconde maar de Kleine Keizerin echt gezien. Met zijn eigen ogen! En het was geen verbeelding geweest, daar was hij zeker van. En op hetzelfde moment wist hij ook hoe zij moest heten: "Maankind". En Maankind had hem aangekeken, hem, Bastiaan Balthazar Boeckx!
- Keizerin: Je bent dus terug van je Grote Zoeken, Atréjoe?
- Atréjoe: Ja *(en hij buigt zijn hoofd)*

Keizerin: Je hebt mijn opdracht vervuld! Ik ben erg tevreden over je.

Atréjoe: Niet waar! Het was allemaal tevergeefs. Er is geen redding meer mogelijk!

Keizerin: (*Lacht zachtjes en geamuseerd*) Maar je hebt hem toch meegebracht!

Atréjoe: Wie? (*stomverbaasd*)

Keizerin: Onze redder. Je hebt je opdracht vervuld en ik ben je dankbaar voor alles wat je gedaan en geleden hebt.

Koriander: Atréjoe begreep er niets meer van en werd zelfs een beetje boos omdat hij dacht dat de Kleine Keizerin met hem spotte. Maar toen legde ze hem uit dat al zijn avonturen bedoeld waren om de aandacht te trekken van een mensenkind, dat zo in het verhaal mee zou opgaan dat hij uiteindelijk in Fantasië terecht zou komen en zo haar nieuwe naam kon geven.

Keizerin: Je hebt bij de Diepe Afgrond zijn kreet van schrik gehoord toen Ygramoel op je afkwam en je hebt zijn beeltenis gezien toen je voor de Toverspiegel stond. Jij bent zijn beeld binnen gelopen en hebt het met je meegenomen en daarom is hij jou gevolgd. Hij heeft me ook gezien en ook nu verstaat hij ieder woord dat wij met elkaar spreken. Het enige wat hij moet doen is mij bij mijn nieuwe naam roepen, die hij alleen kent.

Atréjoe: Waar wacht hij nog op! Het NIETS slurpt alles op. Als hij nog lang wacht is het te laat!

Keizerin: (*zachtjes*) Ja, waar wacht hij nog op?

Koriander: Bastiaan voelde zich heel ongemakkelijk. Hij wist dat hij het mensenkind was waarover de Kleine Keizerin sprak. Maar iets in hem weerhield hem er van om haar nieuwe naam uit te spreken.
Bastiaan stelde zich voor hoe het zou zijn wanneer hij opeens voor Atréjoe en de Kleine Keizerin stond. Dik als hij was, met zijn X-benen en zijn ronde gezicht. Hij zag er helemaal niet als een held uit. Hij kon zich de teleurstelling op het gezicht van de Kleine Keizerin levendig voorstellen wanneer zij tegen hem zou zeggen: “Wat moet jij hier?” En Atréjoe zou misschien zelfs in lachen uitbarsten.

Atréjoe: Wat is het NIETS eigenlijk?

Keizerin: Doordat de mensen geen fantasie meer hebben, geen tijd meer hebben om verhalen te vertellen en er in te geloven, moeten wij verdwijnen. Het NIETS zijn de denkbeelden, de stukjes van de fantasie van de mensen die al verdwenen zijn. Eén mens die in ons gelooft, die gelooft dat we bestaan is voldoende om ons weer tot leven te brengen. Zijn fantasie zal weer een heel nieuw Fantasië doen ontstaan.

Koriander: Het NIETS kwam nu langs alle kanten dichterbij en omsloot nu helemaal Atréjoe, De Kleine Keizerin en Foechoer. Zij waren het enige dat nog van Fantasië restte.

Atréjoe en Foechoer kropen onbewust dicht tegen de Kleine Keizerin die eerst heel zacht en dan steeds luider en nadrukkelijker de naam van, Bastiaan uitsprak.

Keizerin: Bastiaan!, Bastiaan!, ...

Koriander: Bastiaan was totaal van slag. Hij voelde, hij wist wat hij moest doen, maar iets in hem weerhield hem er van. Het was de macht van de duistere koningin! Hij gooide het boek weg, stopte zijn oren dicht, kroop onder de matten, maar steeds luider weerklonk de mooie zachte stem van de Kleine Keizerin...

Keizerin: Bastiaan!, Bastiaan!, ...

Koriander: Bastiaan voelde de tranen over zijn wangen lopen en opeens voelde hij alsof er een enorm gewicht van hem werd afgenomen. Hij sprong recht en haast buiten zichzelf riep hij plotseling:

Bastiaan: Maankind! Ik kom!

(Op dat moment gebeuren er verschillende dingen tegelijk. Er steekt een enorme wind op en in een rookgordijn en klank en lichtspel verdwijnen zowel Bastiaan als de Kleine Keizerin, Atréjoe en Foechoer van de Scène.)

PAUZE

Vierde bedrijf

**Een korrel zand blonk in de maan
Die legde Maankind in zijn hand
Het was de hand van Bastiaan
Daaruit groeide een heel nieuw land
Met mooie bloemen in de nacht
Een woestijn van kleuren in de zon
Het werd een wereld vol van pracht
Zo mooi dat het niet blijven kon**

**Refrein: Iedereen heeft wel eens dromen
Je zag ooit wel blauwe bomen
Wie heeft er nooit eens fantasie
Ga mee met ons op één , twee, drie
Wie meegaat wacht een leuk onthaal
In het oneindige verhaal**

Koriander: *(Alleen licht op Koriander, de rest is donker)* Van zodra Bastiaan de nieuwe naam van de kleine keizerin had uitgesproken, ... “Maankind”, werd Bastiaan door een onzichtbare kracht meegevoerd. Hij zag niet het minste lichtschijnsel en hij voelde dat hij zweefde. Alle angst en beklemming van op de zolder waren van hem afgevallen. Hij voelde zich nu vrolijk en opgewekt. Toen hij merkte dat hij ergens zacht de bodem raakte , voelde hij dat hij nu bij de Kleine Keizerin was en na een tijdje zag hij in een zwak lichtschijnsel dat hij naast haar zat. *(Maankind en Bastiaan zitten alleen op een lege scène, in een heel zwak lichtschijnsel. Bastiaan die eerst een dikkertje was ziet er nu uit als een slanke, knappe prins, maar hij beseft dat zelf nog niet)*

Bastiaan: Maankind, is dit nu het einde?

Maankind: Nee, het is het begin.

Bastiaan: Waar is Fantasië, Maankind? Waar zijn Atréjoe en Foechoer en alle anderen?

Maankind: *(Ze legt een zandkorrel in Bastiaan's hand)*

Bastiaan: Wat is dit, Maankind?

Maankind: Een zandkorrel. Dit is alles wat er van mijn onbegrensde rijk is overgebleven. Leg hem op de grond en wens een nieuwe wereld, zoals jij die wil.

Koriander: Bastiaan dacht lang na en legde toen weifelend het korreltje zachtjes op de grond neer. Ineens begon het te gloeien en werd het licht steeds sterker. Het korreltje bleek een zaadje en er ontsproten steeds meer en steeds groter wordende bloemen uit. *(nu bouwen de kinderen een bloemenbos onder bijhorende muziek, vergezeld van de passende belichting)*
Al gauw werden Bastiaan en de kleine keizerin volledig omgeven door bloemen. Hand in hand bewonderden ze die wondere bloemenwereld.

Maankind: Je moet het een naam geven.

Bastiaan: *(denkt eventjes na)* Perelien het Nachtbos

Maankind: *(knikt goedkeurend, denkt eventjes na)* Waarom heb je zo lang gewacht, Bastiaan?

Bastiaan: .... Ik, ... ik schaamde me voor jou.

Maankind: Schamen? Maar waarom dan?

Bastiaan: Bij jou past toch iemand die moedig is en sterk en mooi. Een prins of zo iemand. In ieder geval niet iemand zoals ik.

Koriander: Bastiaan keek nu verlegen naar de grond. Maankind stond recht en boog zich over Bastiaan.

Maankind: Ik wil je wat laten zien, Bastiaan. Kijk goed in mijn ogen.

Koriander: Bastiaan keek en nu zag hij in de gouden spiegel van haar ogen een figuurtje dat geleidelijk groter en steeds duidelijker werd. Het was een jongen van ongeveer zijn leeftijd, maar deze was slank en van grote schoonheid. Gefascineerd en vol bewondering keek Bastiaan naar deze verschijning. Zijn ogen konden er niet genoeg van krijgen. Juist wilde hij vragen wie deze mooie, jonge koningszoon was toen als een bliksemschicht het besef door hem heen schoot dat hij het zelf was. Verward bekeek hij zichzelf en alles was zoals in de ogen van Maankind. Hij was helemaal veranderd. Bastiaan keerde zich terug om naar Maankind. Zij was er echter niet meer.

Bastiaan: Maankind! Maankind! ... Maankind!

Koriander: Er kwam geen antwoord..... Radeloos ging Bastiaan nu op de grond zitten. Wat moest hij nu beginnen? Terwijl hij daar zat en probeerde te begrijpen waarom Maankind zonder enige uitleg en zonder afscheid was verdwenen, speelden zijn vingers met een gouden amulet die aan een ketting om zijn hals hing. Hij bekeek hem en uitte een kreet van verrassing. Het was Auryn, het teken van de Kleine Keizerin, dat Atréjoe zo lang had gedragen.

Bastiaan besloot nu om op weg te gaan. Waarheen dat wist hij niet. Hij liep zo maar het bloemenbos door, vol bewondering voor steeds weer andere en mooie en reusachtig grote bloemen. Lichtgevende bloemen in de nacht, want het was nog steeds nacht hoewel de hemel verlicht werd door het prachtige

veelkleurig licht van de duizenden bloemen van Perelien het nachtbos. Na een tijdje werd hij het ronddolen moe en besloot wat te rusten tegen de stam van een reuzebloem.

Op dat moment kwam de zon boven de horizon piepen en begonnen de bloemen plotsklaps te krimpen en in elkaar te zakken. Perelien werd vernietigd door het zonlicht en in de plaats daarvan ontstond nu een veelkleurige woestijn van het stof van de in elkaar gezakte bloemen. (*scènewissel waarbij de dozen omgeduwd worden en plat op de grond blijven liggen, met de vol gekleurde vlakken naar boven gericht om zo de kleurenwoestijn te vormen*).

Verwonderd bekeek Bastiaan het schouwspel van de omvorming van Perelien het nachtbos naar een schitterende kleuren woestijn, badend in de zon.

Bastiaan: Dit noem ik ... Goab, de Woestijn van de Kleuren!

Koriander: Bastiaan trok nu vol bewondering de woestijn in. Hij was zo fier op zichzelf, dat het door zijn wensen was dat Perelien het nachtbos was geboren en dat nu die prachtige kleurenwoestijn was ontstaan. En omdat iedereen die ooit in de woestijn zou komen, het zou weten stopte hij op een bepaald moment, naam rood zand van een rode heuvel, liep er mee naar een blauwe en vormde met het zand, letter voor letter zijn naam, zodat op het einde in de woestijn op de blauwe heuvel in fel rode letters, "BASTIAAN" was te lezen. Voldaan over zichzelf trok Bastiaan nu verder en het werd avond. Toen het helemaal donker werd kon hij niets anders doen dan zich tegen een zandheuvel te slapen leggen.

(*Tijdens volgende replieken worden afwisselend enkel Koriander en Maankind uitgelicht, verdwijnt de woestijn en verschijnen de deuren*) Maar plots merkte hij dat Goab terug veranderde in Perelien het nachtbos en 's morgens stelde hij vast dat het bos weer veranderde in de kleurenwoestijn en zo ging dat verschillende dagen en nachten door. Bastiaan vond het prachtig en genoot er van met volle teugen. Wat hij echter niet besepte was dat hij niets anders meer wenste dan daar te blijven en zo raakte hij geen stap verder meer.

De derde nacht raakte Bastiaan in een onrustige slaap en in zijn dromen verscheen plots de Kleine Keizerin terug aan hem....

Maankind: (*verschijnt op de plaats waar in het eerste bedrijf de zolder was*) Bastiaan, je moet je verhaal maken. Ga weg uit Goab, ga weg uit Perelien. Ga binnen in de tempel der duizend deuren. Maak je eigen verhaal.....

Koriander: (*Nu horen we zachte muziek en terwijl de scène langzaam verlicht wordt, zien we een hele hoop deuren die op de muziek meewiegen.*) De zon kwam langzaam weer op en Bastiaan werd gewekt door zachte muziek. Als hij verbaasd zijn ogen opende zag hij dat hij omgeven was door tal van deuren, in alle vormen en formaten. Opeens begonnen de deuren te zingen...

“Lied van de duizend deuren”

**Ga over de drempel en kom er in
Volg je verlangen en open mijn deur
Niet groot of klein is waar het op staat
Wat je te wachten staat zal je wel zien
Laat je best niet verleiden door een kleur
Je wensen groot of klein is waar ‘t om gaat**

**Refrein: Wij zijn de deuren van de tempel
De tempel met de duizend deuren
Waarom, dat zal je zien, warempel
Kom toch binnen en stop met zeuren
Wij zijn de deuren van de tempel
De tempel met de duizend deuren**

**Laat je niet beheersen door je grillen
Slechte wensen kan je best vermijden
Want zo kom je steevast verkeerd terecht
Denk alleen aan wat je echt zou willen
Het is je grootste wens die je zal leiden
Maar vergis je niet en wees steeds oprecht**

**Refrein: Wij zijn de deuren van de tempel
De tempel met de duizend deuren
Waarom, dat zal je zien, warempel
Kom toch binnen en stop met zeuren
Wij zijn de deuren van de tempel
De tempel met de duizend deuren**

Koriander: Bastiaan twijfelde welke deur hij zou binnengaan, en na lang nadenken ging hij uiteindelijk lukraak een eerste deur binnen. Daar stelde zich echter onmiddellijk het zelfde probleem. Hij moest weer kiezen uit een reeks deuren. Bastiaan koos weer zo maar een deur en telkens herhaalde zich hetzelfde spelletje en steeds gejaagder en wanhopiger bleef hij de ene deur na de andere proberen, en steeds raakte hij niet weg uit het doolhof der duizend deuren. Moedeloos ging hij zitten en begon na te denken.

Bastiaan: Wat zongen die deuren weeral.....? “Denk alleen aan wat je echt zou willen... Het is je grootste wens die je zal leiden... Maar vergis je niet en wees steeds oprecht... *(Bastiaan herhaalt enkele malen, steeds stiller die zinnen, en dan opeens luid)* Atréjoe! Ik wil Atréjoe vinden!

Koriander: Bastiaan stond recht en tot zijn verbazing zag hij ineens een groene deur. Het groen van Atréjoe’s huidskleur. Zonder twijfelen ging hij die deur binnen en kwam in een pikzwarte ruimte terecht.

Koriander: *(nu alleen licht op Koriander, zodat de deuren kunnen verdwijnen en het bos, dat achter een “trek” klaar staat zichtbaar wordt als het licht weer aangaat).*

Een tijdje stapte hij met zijn armen breed zwaaiend in het duister, tot hij in de verte gefluit van vogels en het ruisen van de wind hoorde. Hij ging verder in de richting van het geluid, tot hij besepte dat hij zijn ogen had gesloten bij het binnenkomen van de donkere ruimte. Als Bastiaan zijn ogen opende bleek hij aan de rand van een bos te staan.

Een beetje verder in het bos zag hij een groepje op een open plek zitten. Ze waren aan het eten. Bastiaan liep op het groepje toe, maar eerst verborg hij de amulet van de Kleine Keizerin onder zijn hemd, want hij wou zonder herkend te worden met het gezelschap kennis maken. Het feit dat Bastiaan zomaar zonder schroom met een groepje wou kennis maken toonde hoe hij veranderd was. Vroeger zou hij zo iets nooit gedurfd hebben.

Toen het groepje hem zag naderen stonden de mannen op en groetten hem met een hoffelijke buiging. Zij hielden hem kennelijk voor een prins. Ook de beeldschone dame in het gezelschap boog glimlachend haar hoofd voor hem.

Huunreck: Ik ben de held Huunreck, deze dame is prinses Oglamàr, de dochter van de koning van Loenn en deze drie heren zijn mijn vrienden Huukrion, Huusbald en Huudorn. En hoe luidt uw naam jonge vriend?

Bastiaan: Ik mag mijn naam niet noemen, nog niet.

Huunreck: U komt zeker van ver?

Bastiaan: Ja, van heel ver.

Oglamàr: Bent u een prins?

Bastiaan: Dat zeg ik niet.

Huunreck: Wel, in ieder geval welkom. Wilt u ons de eer aandoen bij ons plaats te nemen en met ons te tafelen, jonge heer?

Koriander: Bastiaan nam de uitnodiging dankbaar aan, ging zitten en tastte toe. Uit de gesprekken werd Bastiaan al vlug duidelijk dat zij op weg waren naar de zilveren stad Amargánth, waar een tornooi zou plaatsvinden. De drie moedigsten en besten zouden worden gekozen om deel te nemen aan een lange en avontuurlijke reis, op zoek naar de redder van Fantasië. Niemand kende zijn naam, maar aan hem was het te danken dat Fantasië nog bestond. En de expeditie zou onder leiding staan van Atréjoe....

Bastiaan zei niets en luisterde alleen. Dit viel hem niet gemakkelijk want hij had al gauw begrepen dat die “redder” niemand anders was dan hij zelf. Toen bovendien Atréjoe’s naam viel was hij geweldig blij en had hij de grootste moeite zich niet te verraden. Maar hij was vastbesloten voorlopig zijn geheim

te bewaren. Als ze klaar waren met eten, vertrok het gezelschap op weg naar Amargánt. *(het groepje verlaat het bos)*

(scènewissel: het bos verdwijnt en de stad Amargánt wordt gevormd met de zilveren dozen; We zien een binnenplein, omringd door huizen. Op het binnenplein is een competitie bezig met allerlei duels. We kunnen hier o.a. armworstelen, kussengevecht, omduwen op een balk, sumo-worstelen enz. Op een kleine tribune zitten Atréjoe en Foechoer de duels te bekijken)

Koriander: De gevechten waren volop bezig en ook de heren Huukrion, Huusbald, Huudorn en Huunreck de held mengden zich in de duels. Uiteindelijk bleef alleen Huunreck de held als overwinnaar over. Trots keek hij om zich heen. Het was duidelijk dat hij de bewonderende blikken van prinses Oglamàr zocht. Gejuich en applaus van de omstanders daverden over het plein. Toen het stil werd stond Atréjoe recht en vroeg met luide stem:

Atréjoe: Is er nog iemand die het tegen de held Huunreck durft op te nemen?

Bastiaan: *(Er valt eerst een stilte)* Ja, ik!

Volk: *(er klinkt volop geroezemoes)*

Atréjoe: *(Bekijkt hem verrast, maar twijfelt)* Wie ben jij?

Bastiaan: Mijn naam wil ik pas na afloop zeggen.

Atréjoe: *(bekijkt hem nogmaals nadenkend)* Goed, treed dan nu in het strijdperk met Huunreck

(Nu volgt een duel tussen Bastiaan en Huunreck, waaruit Bastiaan glansrijk en overdonderend als winnaar te voorschijn komt.)

Koriander: De menigte uitte geestdriftig zijn bewondering voor Bastiaan, hief hem op de schouders en bracht hem juichend tot voor de tribune, waar Atréjoe zat. Atréjoe keek glimlachend naar Bastiaan en ook Bastiaan glimlachte naar Atréjoe.

Atréjoe: *(Luid tot het volk)* Als ik nog een metgezel nodig had om op zoek te gaan naar de redder van Fantasië, dan zou ik heel tevreden zijn met deze hier. Maar ik heb geen metgezel meer nodig want de zoektocht zal niet meer plaatsvinden. *(gemurmel van verwondering en teleurstelling)*

Wij hoeven onze redder niet meer te zoeken, hij heeft ons gevonden! *(wijst naar Bastiaan)* Ik heb hem niet meteen herkend, want toen ik in de toverspiegel keek zag hij er anders uit dan nu, heel anders. Maar de blik in zijn ogen ben ik niet vergeten. Het is dezelfde die mij nu ontmoet. Ik kan mij niet vergissen.

Bastiaan: Je vergist je niet, Atréjoe. Jij was het die mij bij de Kleine Keizerin bracht om haar een nieuwe naam te geven. En daar ben ik je dankbaar voor.

Atréjoe: Je hebt beloofd ons nu ook jouw naam te vertellen.

Bastiaan: Ik heet Bastiaan Balthazar Boeckx!

Koriander: Nu konden de toeschouwers zich niet langer inhouden. Ze barstten los in een duizendvoudig hoera-geroep. Atréjoe stak Bastiaan lachend zijn hand toe en hand in hand begaven zij zich onder het volk. Die avond vierde Amargánth het mooiste feest dat het ooit had gevierd....

(gedurende een korte periode zien we feesttaferelen, waarna het plein langzaam leegstroomt en Bastiaan en Atréjoe alleen, zittend op een bank achterblijven)

Vijfde bedrijf

- Koriander: Ik moet jullie iets meer vertellen over de uitwerking van Auryn, de amulet van de Kleine Keizerin, op Bastiaan. Iedere keer dat Bastiaan een wens deed verdween er een herinnering uit zijn verleden. Het gevaarlijke daarvan was, dat Bastiaan zich daar niet van bewust was en dat hij als hij zo verder ging met dingen te wensen, dat hij zijn verleden volledig zou verliezen en nooit meer terug geraken in zijn eigen wereld.
- Atréjoe: Bastiaan, hoe komt het dat alles wat jij wenst, werkelijkheid wordt? Je wenste in het doolhof van de duizend deuren dat je mij zou vinden en je hebt mij gevonden. Je wenste dat je het tornooi zou winnen en je hebt het gewonnen....
- Bastiaan: *(een beetje verlegen)* Ik heb Auryn *(hij haalt het amulet tevoorschijn)*
- Atréjoe: *(verrast)* O ja? Dus, jij draagt nu het amulet....
- Bastiaan: Wil jij het nog eens dragen? *(maakt aanstalten om hem de ketting te geven)*
- Atréjoe: *(Vlug en scherp)* NEE!....Nee Bastiaan, ik heb Auryn lang genoeg gedragen.
- Bastiaan: Ik wil je nog wat vragen, Atréjoe? Je hebt gezegd dat ik er anders uitzie dan toen je mij in de toverspiegel zag....
- Atréjoe: Ja, heel anders. Je was heel bleek en dik en je had andere kleren aan.
- Bastiaan: Dik en bleek? *(ongelovig lachend)* Ben je zeker dat ik het was?
- Atréjoe: Was jij het dan niet?
- Bastiaan: *(nadenkend)* Je hebt mij gezien, dat weet ik. Maar ik was altijd zoals nu.
- Atréjoe: Echt?
- Bastiaan: Ik zou het me toch moeten herinneren!
- Atréjoe: *(bekijkt Bastiaan peinzend)* Ja, dat zou je moeten.
- Bastiaan: Misschien was het wel een lachspiegel?
- Atréjoe: Nee, dat geloof ik niet.
- Bastiaan: Hoe verklaar je dan dat je mij zo hebt gezien?
- Atréjoe: Dat weet ik niet. Ik weet alleen dat ik mij niet vergist heb.

Koriander: Nu viel er een pijnlijke stilte in het gesprek tussen Atréjoe en Bastiaan. Beiden begonnen te piekeren over wat ze elkaar zo net verteld hadden en gingen na een poosje dan ook maar slapen.

's Anderendaags en ook de volgende dagen verbaasde Bastiaan de inwoners van de stad Amargánth steeds maar opnieuw door de meest fantastische wensen werkelijkheid te laten worden. Het belangrijkste wat hij hen schonk, was een eigen verhaal. Bastiaan verzoon een verhaal waarin hij de herkomst van Amargánth verklaarde. Die herkomst lag verborgen in een grote bibliotheek met duizenden verhalen, geschreven door hem, Bastiaan Balthazar Boeckx. Als hij het verhaal verteld had, bleek alles dan ook effectief zo te zijn... Zo kwam het dat de inwoners van Amargánth met een ongelooflijke bewondering naar hem opkeken. Maar steeds weer opnieuw, bij iedere nieuwe wens verloor Bastiaan een herinnering uit het verleden. En niemand had het door, behalve Atréjoe die erg ongerust begon te worden.

Atréjoe: Bastiaan, zou het niet goed zijn als wij op weg gaan?

Bastiaan: (*Verrast*) Waarheen?

Atréjoe: Door mijn toedoen ben je in Fantasië terecht gekomen. Ik vind dat ik je nu ook moet helpen de weg terug te vinden. Je wilt toch zeker terugkeren naar jouw wereld, niet waar?

Bastiaan: (*met tegenzin*) Oh, daaraan had ik nog helemaal niet gedacht. Maar je hebt gelijk, Atréjoe. Ja, natuurlijk, je hebt volkomen gelijk.

Atréjoe: Jij hebt Fantasië gered en het lijkt me dat je daarvoor veel hebt teruggekregen. Ik kan me voorstellen dat je nu naar huis wilt om daarmee jouw wereld gezond te maken. Of is er nog iets dat je tegenhoudt?

Koriander: Bastiaan, die vergeten was dat hij niet altijd sterk, mooi, moedig en machtig was geweest, zag geen reden om niet terug te keren, alhoewel hij met volle teugen genoot van de aandacht en bewondering die hij in Fantasië kreeg. Ze besloten dan maar om meteen de tocht terug aan te vatten.

De heren Huukrion, Huusbald en Huudorn zouden hen vergezellen op wat wel eens een moeilijke en gevaarlijke tocht zou kunnen worden.... En Huunreck?, zullen jullie denken. Die was het, zwaar ontgoocheld, afgetrapt omdat hij het duel met Bastiaan had verloren. Prinses Oglámar had hem sindsdien ook geen blik meer waardig gegund.

(*Decor: Bos*)

Koriander: Uiteindelijk vertrok het gezelschap op een morgen. Het waaide en het was koud. De heren Huukrion, Huusbald en Huudorn liepen voorop, gevolgd door Bastiaan. Atréjoe zat op de rug van Foechoer die steeds een heel eind voorop ging om de omgeving te verkennen. Af en toe kwamen ze verslag uit brengen over wat ze gezien hadden en wat de groep te verwachten had.

Elk van hen leefde in de veronderstelling dat zij op zoek waren naar de weg die Bastiaan zou terugbrengen naar zijn wereld. Ook Bastiaan dacht het. Hij was er zich niet van bewust dat hij eigenlijk alleen uit vriendschap en goede wil met Atréjoe's voorstel had ingestemd en dat hij in werkelijkheid helemaal niet terug wilde. Zo kwam het dat zij eigenlijk zo maar, doelloos rond zwierven en op een avond in het bos hun bivak maakten. Nadat ze gegeten hadden vielen Huukrion, Huusbald en Huudorn in slaap en bleven Bastiaan en Atréjoe nog wat praten:

Atréjoe: Bastiaan, vertel eens hoe je bij ons bent gekomen

Bastiaan: Dat weet je toch. Jij hebt me bij de Kleine Keizerin gebracht.

Atréjoe: Ik bedoel, daarvoor. In jouw wereld. Waar was je daar en hoe is alles zo gebeurd?

Koriander: Nu vertelde Bastiaan hoe hij bij mij het boek had gestolen en daarmee naar de zolder van de school was gevlucht. Maar Atréjoe wou weten van daarvoor, waarom hij bij mij was terechtgekomen, over zijn vader en zijn moeder en andere jeugdherinneringen. Maar Bastiaan herinnerde zich alleen maar kleine stukjes.

Atréjoe: *(na lang nadenken, zegt hij zacht)* Het komt door Auryn!

Bastiaan: Wat bedoel je?

Atréjoe: Auryn werkt bij ons anders dan bij een mensenkind.

Bastiaan: Hoe kom je op dat idee?

Atréjoe: Auryn geeft je een grote macht, het vervult al je verlangens, maar tegelijk ontnemt het je de herinnering aan je eigen wereld.

Koriander: Na een tijdje vielen ook Bastiaan en Atréjoe in slaap. Het was pikdonker. Opeens weerklonk steeds luider een vreemdsoortig soort geluid. Het klonk als ingehouden snikken en huilen uit ontelbare kelen. Bastiaan en Atréjoe werden er van wakker.

Atréjoe: Wat is dat?

Bastiaan: Weet ik ook niet.

Atréjoe: Konden we maar wat zien.

Bastiaan: Ik wou dat we wat licht hadden.

(opeens weerschijnt er een zwak licht en in dat licht zien we een massa wormachtige wezens over de vloer kruipen. Zij verstijven als het licht schijnt)

Acharai: *(nu weerklinkt klagend en zuchtend door elkaar uit verschillende kelen)* Wee o wee. Nu is onze afstotelijkheid bekend geworden! Wee o wee! Wiens ogen hebben ons gezien? Wee o wee, dat wij nu ons zelf moeten zien! Wie u ook zijn mag, wees genadig en heb erbarmen en haal dit licht weer van ons weg.

Bastiaan: *(Staat recht)* Ik ben Bastiaan Balthazar Boeckx. En wie zijn jullie?

Acharai: Wij zijn de Acharai. De acharai, de ongelukkigste wezens van Fantasië. Maar neem dit licht van ons weg en kijk ons niet aan. Wees barmhartig.

Bastiaan: Ik wil met jullie praten. Ik wil jullie helpen. Wat willen jullie dat ik doe? Want ik ben Bastiaan Balthazar Boeckx en ik heb Auryn en al wat ik wens wordt werkelijkheid.

Acharai: Ach grote weldoener, die Auryn draagt, wij vragen u maar één ding: Geef ons een ander uiterlijk!

Bastiaan: Goed, dat zal ik doen. Wees maar gerust arme wormen! Ik wil dat jullie gaan slapen en als jullie morgenvroeg wakker worden dan kruipen jullie uit jullie omhulsels en zijn vlinders geworden. Jullie zullen veelkleurig zijn en enkel nog lachen en plezier hebben. En vanaf morgen heten jullie niet langer Acharai, maar Sjlamoefen.

Koriander: Toen viel de duisternis in en werd het weer stil, maar 's morgens werd iedereen plots gewekt door schaterlachende en zich clownesk gedragende buitelandse, klauterende en fladderende wezentjes. Allemaal hadden zij bontgekleurde mottevlugels op de rug en waren ze gekleed in de gekste kleertjes. Heel drukdoend verdwenen zij. Zowel Bastiaan als Huukrion, Huusbald en Huudorn vonden het erg grappig. Alleen Atréjoe en Foechoer bleven met een ernstig en bezorgd gelaat Bastiaan aankijken. Het werd voor hen steeds duidelijker dat Bastiaan niet terug wilde en dat ze nooit hun doel zouden bereiken. En Bastiaan verloor steeds meer en meer van zijn herinneringen. Van de kinderen die hem steeds plaagden, ja zelfs van de school herinnerde hij zich niets meer.

In de loop van de dag meldde Foechoer, na een van zijn verkenningstochten dat vele wezens vanuit alle windrichtingen op hun groepje afkwamen. En inderdaad, tegen dat de avond viel ontboden zich gezanten van de meest uiteenlopende volkeren en gebieden uit heel Fantasië: Er waren vierkwarttrollen bij, gnomen, koppoters, bosvrouwjes, Sassafraniërs een ga zo maar verder. Een blauwe djinn kwam als woordvoerder van al die merkwaardige wezens op Bastiaan af:

Illoeán: Heer, wij zijn vorsten uit zeer verschillende streken van Fantasië. Ieder van ons is op reis gegaan om u te begroeten en uw hulp in te roepen. Het is ons bekend dat u Perelien het nachtbos heeft geschapen en Goab, de kleurenwoestijn. U bent de tempel met de duizend deuren doorgekomen en u hebt de stad Amargánth duizenden verhalen geschonken.

We nodigen u daarom uit naar ons toe te komen en ook ons een eigen verhaal te schenken, want geen van allen hebben wij er nog een.

Bastiaan: Wat jullie van mij verwachten kan ik nu nog niet doen. Later zal ik jullie allemaal helpen. Maar eerst ... eerst moet ik de Kleine Keizerin weer ontmoeten.... Help me daarom de Ivoren Toren terug te vinden.

Koriander: Er viel plots een doodse stilte. Bastiaan had tijdens de nacht heel hard proberen na te denken en was tot het besluit gekomen dat hij de Kleine Keizerin wou terug zien om haar raad te vragen. Wat alle inwoners van Fantasië wisten was dat je de Kleine Keizerin maar één keer in je hele leven te zien kreeg. Maar dat wist Bastiaan duidelijk niet.

Atréjoe: (*Verschrikt*) Doe dat niet Bastiaan. Wat jij wilt is onmogelijk. Weet je niet dat men de Kleine Keizerin maar één keer ontmoet! Je zult haar nooit terugzien!

Bastiaan: Ik ben een mensenkind en geen inwoner van Fantasië. Waarom zou voor mij het zelfde gelden als voor jullie. Trouwens Maankind heeft haar leven aan mij te danken. Waarom zou zij dan weigeren mij nogmaals te ontmoeten. Mijn besluit staat vast. We gaan!

Koriander: En de steeds groter wordende groep trok verder, op zoek naar de Ivoren Toren en de Kleine Keizerin. Maar er heerste een bedrukte sfeer. Iedereen voelde dat er iets was gebroken tussen Atréjoe en Bastiaan. Bastiaan raakte steeds meer bedwelmd door de roem die hem overal voorafging en door het aanzien en ontzag dat hij verwekte bij iedereen. Hij begon zich ook steeds meer te ergeren aan Atréjoe en Foechoer. Hij vond dat zij hem als een klein kind behandelden en dat zij alleen maar probeerden van hem uit Fantasië weg te krijgen. Atréjoe en Foechoer zagen echter dat Bastiaan helemaal veranderde en dat hij alleen maar snakke naar meer en meer macht en dat hij daarbij steeds meer wensen gebruikte. Zijn herinneringen smolten als sneeuw voor de zon. Alleen uit echte vriendschap en bezorgdheid bleven zij bij Bastiaan. Op een avond vroegen zij of Bastiaan even wou mee komen.

Atréjoe: Bastiaan, je gebruikt Auryn veel te veel. Als je 'r niets aan doet komt er een ogenblik, waarop je helemaal niets meer weet en dan raak je nooit meer terug. Auryn had op mij zo geen invloed. Geef Auryn daarom aan mij en ik zal voor jou de weg terug zoeken.

Bastiaan: Wat, ben je gek! Jullie zijn gewoon jaloers op mij. De Kleine Keizerin heeft Auryn van jou weggenomen en aan mij gegeven. Ik ben de redder van Fantasië en jullie zijn me dank verschuldigd. Trouwens, ik heb besloten om helemaal niet terug te gaan. Ik blijf voor altijd in Fantasië. Het bevalt me hier goed en daarom kan ik heel gemakkelijk afstand doen van mijn herinneringen. En wat de toekomst van Fantasië betreft: Ik kan de Kleine Keizerin wel duizend nieuwe namen geven. Wij hebben de mensenwereld helemaal niet meer nodig! (*donderslag en bliksem, waarbij Atréjoe en Foechoer ontzet wegvluchten*)

Koriander: Wat niemand wist, was dat het reisgezelschap in het land van Xayiede was terechtgekomen. Xayiede, de boosaardige en o zo sluwe tovenaars. Het was mede onder haar invloed dat Bastiaan zo veranderd was. De bedoeling van Xayiede was de macht over Fantasië in handen krijgen en de Kleine Keizerin van de troon te stoten. En in Bastiaan had zij doorvoor een gewillig instrument gevonden....

Xayiede: *(Een erg mooie zwartharige, in het donker geklede vrouw, komt uit het bos, op Bastiaan af en speelt het erg sluw)*
Ben jij niet Bastiaan, de almachtige redder van ons dierbaar Fantasië?

Bastiaan: Euh, ja...

Xayiede: Hoe is het mogelijk dat zo'n machtig en belangrijk persoon als jij zo helemaal onbeschermd 's nachts in het bos rond dwaalt. Als je wilt dan kan je beschikken over mijn persoonlijke lijfwacht.
(op een teken van Xayiede verschijnen reusachtige in het zwart geklede krijgers, die achter Xayiede en Bastiaan plaatsnemen.)
O ja, laat me toe me even voor te stellen. Ik ben Xayiede, koningin van het land van Oglai. Ik was op zoek naar de machtige Bastiaan Balthazar Boeckx om hem te vergezellen op zijn zoektocht naar de Ivoren Toren en de Kleine Keizerin. Ik heb bepaalde kennis en krachten die daarbij van groot nut kunnen zijn

Koriander: Het kostte Xayiede helemaal geen moeite om Bastiaan op haar hand te krijgen. Hij voelde zich vereerd door haar aanbod en nam het met beide handen aan. Zo trok de steeds groter wordende groep verder op weg naar de Ivoren toeren. Zonder dat hij het zelf beseft werd Bastiaan tijdens de tocht echter door Xayiede geïsoleerd van de rest van de groep en was hij steeds omringd door haar zwarte krijgers.
Atréjoe en Foechoer konden niet anders dan dit met lede ogen aanschouwen en zagen Bastiaan steeds meer veranderen in een machtswellustige tiran zonder herinneringen. Op een nacht besloten zij om Auryn van Bastiaan te stelen als laatste redmiddel in de hoop dat Bastiaan weer zichzelf zou worden zonder Auryn.

(Het is donker en het reisgenootschap ligt te slapen. We zien Atréjoe zich heel omzichtig een weg zoeken tussen de slapenden in naar Bastiaan. We zien hem heel voorzichtig zoeken naar het amulet, op de slapende Bastiaan, tot plots alles wordt verlicht en onder luid geschreeuw, de reuzekrijgers Atréjoe omsingelen en hem vastgrijpen)

Bastiaan: Dus toch! Xayiede had mij hiervoor gewaarschuwd en ik heb haar niet willen geloven. Atréjoe, je wilde Auryn stelen! Je hebt daarmee niet alleen onze vriendschap besmeurd, maar je hebt je ook verzet tegen de wil van Maankind, die mij het amulet heeft gegeven.
Ga van me weg zo ver je kunt en waag het niet me ooit nog onder de ogen te komen. Ik verban jou en Foechoer voor eeuwig. Ik heb jullie nooit gekend!

- Koriander: Iedereen was met verstomming geslagen. Niemand begreep waarom Atréjoe het amulet had willen stelen, maar toch kon Atréjoe nog altijd rekenen op sympathie van velen. Iedereen voelde dat er iets niet juist was, maar niemand kon zeggen wat... Ook Bastiaan voelde zich diep ongelukkig. Ook hij voelde diep in zichzelf dat hij fout bezig was, maar hij was nu volledig in de greep van Xayiede ....
- Xayiede: Nu hebt u de ware grootheid bereikt. Nu kan niets u nog deren.
- Koriander: Maar Bastiaan reageerde niet. Hij zat daar diep ongelukkig en alles was hem onverschillig.
- Xayiede: Wanneer wilt u naar de Ivoren Toren trekken, mijn heer en meester?
- Bastiaan: Wat moet ik daar nog doen, wanneer Maankind er niet is? Trouwens ik weet helemaal niet meer wat ik nog moet doen?
- Xayiede: U zou er kunnen heen gaan om de Kleine Keizerin op te volgen.
- Bastiaan: *(schrikt en kijkt plots begerig)* Ik?
- Xayiede: Zij heeft Auryn aan jou gegeven, het teken van haar volmacht en ze laat zich zelf niet meer zien. Ze heeft haar rijk over gegeven aan jou. U zult nu de Kleine Keizer zijn, mijn heer en meester. En het is uw goed recht, want u hebt Fantasië niet alleen gered door hierheen te komen, u hebt het zelf ook geschapen door uw eigen fantasie. Wij allen- ook ikzelf - zijn uw schepselen.
- Koriander: Nu was bastiaan helemaal verloren. Hij werd overweldigd door het vooruitzicht de Kleine Keizer te worden. Alles moest daar nu voor wijken. 's Morgens heel vroeg trok het bonte gezelschap in allerijl verder naar het Labyrint en de Ivoren Toren, waar zij 's avonds uiteindelijk aankwamen. *(hier moet een scènewissel gebeuren, van bos naar de Ivoren Toren)* Hun komst was al lang aangekondigd en zij werden feestelijk onthaald, niet wetende wat de bedoeling was van Xayiede en Bastiaan. Toen inderdaad bleek, zoals Xayiede voorspeld had, dat de Kleine Keizerin nergens te bespeuren was riep Bastiaan alle inwoners bijeen en kondigde aan dat hij de opvolger was van de Kleine Keizerin en dat hij binnen 7 dagen zou gekroond worden tot de Kleine Keizer! Die aankondiging sloeg alle Fantasiërs met verstomming en angst, want zij wisten dat dit niet juist kon zijn. Velen durfden echter niet tegen Bastiaan en Xayiede ingaan en deden wat hen was bevolen. En zo werden de voorbereidingen, getroffen voor wat een groots feest moest worden.
- (Er weerklinkt nu droefgeestige muziek terwijl er zich een lange rij vormt van onderdanen van Fantasië die één voor één tot bij de troon komen waarop Bastiaan zit, geflankeerd door Xayiede en haar krijgers)*

- Fantasiërs: *(Eén voor één)* In naam van mijn volk en mijn soortgenoten verzoek ik u, aan wie wij allen ons bestaan te danken hebben, uzelf tot Kleine Keizer van Fantasië te kronen!
- Bode: *(komt ijlings aangelopen en stoort de plechtigheid)* Er is oorlog o heer! Atréjoe heeft vele aanvoerders om zich heen verzameld en is met drie legers naar hier onderweg. Hij eist dat u Auryn afstaat en aan hem geeft. Als u het niet vrijwillig doet, zal hij u met geweld daartoe dwingen.
- Koriander: Opeens viel er een doodse stilte. Bastiaan stond op en keek strak voor zich uit. Zijn gezicht had alle kleur verloren. Maar Xayiede trommelde haar zwarte krijgers en allen die nog aan de zijde van Bastiaan stonden bijeen en trok ten strijde tegen de opstandelingen. Bastiaan trok mee met een woedende blik in zijn ogen, op zoek naar Atréjoe...
- (nu krijgen we een strijdtoneel onder bijpassende muziek en belichting. Op een bepaald moment komen Atréjoe en Bastiaan tegenover elkaar te staan. Alle andere strijders wijken uiteen en stoppen met vechten)*
- Atréjoe: Geef mij Auryn, omwille van jezelf!
- Bastiaan: Verrader! Je bent mijn schepping! Alles heb ik zijn bestaan gegeven! Ook jou. Kniel en vraag me om vergeving!
- Atréjoe: Je bent gek! Jij hebt niets geschapen. Alles heb je aan de Kleine Keizerin te danken! Geef mij Auryn!
- Bastiaan: Kom hem maar halen, als je kunt!
- Atréjoe: *(Aarzelt)* Bastiaan, waarom dwing je mij je te overwinnen om je te redden?
- Bastiaan: *(Wordt razend en hakt wild met zijn zwaard op Atréjoe in, die de slagen probeert op te vangen. Maar ineens slaat Bastiaan het zwaard van Atréjoe in stukken en verwondt hem dodelijk. Op dat moment, onder hevige donder, bliksem en wind stort de ivoren toren ineen en wordt alles duister.*

Zesde bedrijf

Koriander: Toen Atréjoe door Bastiaan zwaar verwond werd en ineen zakte, kwam Foechoer ineens als een pijl uit een boog aangevlogen, greep Atréjoe en verdween. Bastiaan besefte plots wat hij had aangericht. Overal lagen dode of gewonde Fantasiërs en het Labyrint en de Ivoren Toren waren compleet vernield. Bastiaan vervloekte zichzelf en Xayiede en vluchtte huilend weg. Hij zwierf lange tijd doelloos en wanhopig rond tot hij op een moment bij een gek stadje kwam. Alles stond er schots en scheef, de deur stond op het dak, torens stonden scheef er waren bruggen waar die er niet moesten zijn enz. Ook de bewoners zagen er knotsgek uit en gedroegen zich ook zo. Op hun hoofden droegen ze lampekappen, emmertjes, soepborden, prullenmanden en om hun lichaam hingen tafellakens, vloerkleden, grote stukken zilverpapier en zelfs tonnen. Hij was aangeland in de stad van de Gekke Keizers

Het lied van de Gekke Keizers (een liedje met rare klanken en tonen dat mag (moet) vals klinken)

**Wij zijn keizers, ja mevrouw
Eens geweest, 't is waar meneer
'k zal je pakken zei de heks
'k heb twee ogen o zo blauw
Hij is zo sterk als een beer
En mijn broer die heet Alex**

**Refrein: Dit is de stad van de gekke keizers
Hij of zei dat maakt helemaal niets uit
Want wij zijn allemaal gekke keizers
Wat jullie denken scheelt ons echt geen fluit
Want wij zijn allemaal gekke keizers
Nog even en ons liedje is al uit**

**Huizen zonder dak of deur
En een bloempot op mijn kop
Zag je ooit een vierkant wiel
Ik vind zwart een mooie kleur
Alle oma's aan de top
Zing dit lied met hart en ziel**

**Refrein: Dit is de stad van de gekke keizers
Hij of zei dat maakt helemaal niets uit
Want wij zijn allemaal gekke keizers
Wat jullie denken scheelt ons echt geen fluit
Want wij zijn allemaal gekke keizers
Nog even en ons liedje is al uit**

- Argax: *(een aap komt op Bastiaan af, groet en neemt daarbij even zijn professorenbaaret van zijn hoofd)* Argax is mijn naam, zeer aangenaam. En met wie heb ik de eer?
- Bastiaan: Ik heet Bastiaan Balthazar Boeckx
- Argax: Ach kijk!
- Bastiaan: Hoe heet deze stad?
- Argax: Dit is de stad van de Gekke Keizers, omdat iedereen die u hier ziet, behalve mezelf uiteraard ooit eens keizer van Fantasië zijn geweest of hebben willen zijn.
- Bastiaan: *(Wordt lijkbleek en schrikt zich een ongeluk)* Wat zeg je?
- Argax: Dat zijn allemaal mensen die ooit, net als jij, in Fantasië zijn terechtgekomen en nooit meer zijn terug geraakt.
- Bastiaan: Waarom zijn ze niet teruggeraakt?
- Argax: Ze moesten het wensen, maar ze hebben hun laatste wensen voor iets anders gebruikt. Auryne neemt één voor één al je herinneringen weg en eens ze allemaal weg zijn kan je ook niets meer wensen en geraak je nooit terug in de mensenwereld en dan wordt je zo'n gekke keizer. Want allen wilden ze Kleine Keizer of Kleine Keizerin worden in plaats van Maankind. En dat kan nu eenmaal niet. Eens je Kleine Keizer bent verdwijnen meteen al je herinneringen en kom je hier terecht. Je mag blij zijn dat Atréjoe jouw kroning net op tijd verijdeld heeft.
- Bastiaan: *(zakt ontdaan ineens op de grond)* Was ik anders hier ook terecht gekomen?
- Argax: Ja, maar ook nu zal je hier ongetwijfeld terecht komen, want je hebt nog maar drie herinneringen en dus ook drie wensen over. Alleen als je heel verstandig handelt en heel goed nadenkt kan je de weg terug nog vinden. Maar denk er aan je hebt nog maar twee wensen. En een ervan heb je nodig om de nevelzee over te steken. *(Lachend en krijsend loopt Argax weg, gevolgd door de Gekke Keizers)*
- Koriander: Bastiaan bleef alleen achter. Nu pas beseft hij wat hij aan Atréjoe te danken had. Zonder Atréjoe was hij nu voor altijd een gekke keizer. En nu voor het eerst verlangde hij naar de wereld van de mensen. Hij had er bijna geen herinneringen meer aan over, maar hij zag nog een beeld van een man die zat te huilen bij het bed van een dode vrouw. Zijn vader! En plots verlangde hij hevig naar zijn vader....
En zo trok Bastiaan verder, op zoek naar de nevelzee, want die moest hij oversteken had Argax gezegd.

(dezelfde huizen als de stad van de gekke keizers kunnen gebruikt worden, maar nu met een andere belichting en eventueel een andere schikking. Aan de rand van het stadje begint de nevelzee (rooktapijt). In het stadje lopen heel zacht en rustig mensen rond zonder te praten, maar steeds vriendelijk naar elkaar glimlachend.)

Bastiaan: *(bekijkt het tafereel even afwachtend en gaat dan naar een vrouw die aan de rand van de zee, in de verte zit te staren op een bank)*
Mevrouw, kan u me zeggen hoe ik aan de overkant van de nevelzee moet geraken?

Aioeóla: En wat heb jij wel te zoeken aan de overkant, m'n jongen?

Bastiaan: *(stilletjes)* Ik zoek de weg terug naar de wereld van de mensen

Aioeóla: *(bekijkt hem onderzoekend en dan glimlachend)* Eindelijk ben je dan toch gekomen.

Bastiaan: Weet u dan wie ik ben.

Aioeóla: Lang heel lang geleden kwam een mens naar Fantasië en hij gaf aan de Kleine Keizerin de naam "Maankind", waardoor hij Fantasië van de ondergang redde. Als dank kreeg hij Auryn, waarmee al zijn wensen zouden vervuld worden. En hij wenste en wenste, maar het waren niet allemaal goede wensen, waardoor uiteindelijk de Ivoren Toren verwoest werd. En men noemde hem de Redder, of de Grote Wetende of ook wel Heer en Gebieder, maar zijn echte naam was Bastiaan Balthazar Boeckx....

Bastiaan: *(Met tranen in de ogen)* Dat, ... dat ben ik! *(En plots begint hij heel hard en schokkend te wenen, waarop de vrouw hem troostend omarmd)*
Ik heb alles verkeerd gedaan. Ik heb alles verkeerd begrepen. Maankind heeft me zoveel gegeven en ik heb er alleen maar onheil mee aangericht, voor mezelf en voor Fantasië.

Aioeóla: Bastiaan, jij moet de bron vinden van het Water des levens en dan kan je terug naar jouw wereld. Maar er bestaat maar één wens waarmee je daar komt, ... de laatste. Maar eerst moet je de nevelzee overgeraken en daar heb je je andere wens voor nodig.

Bastiaan: Vrouwe Aioeóla, voor iedere wens die door Auryn in vervulling is gegaan heb ik iets moeten vergeten. Geldt dat hier ook?

Aioeóla: *(knikt)*

Bastiaan: Maar ik merk er niets van

Aioeóla: Heb je het die andere keren dan wel gemerkt? Wat je vergeten bent kun je niet meer weten. Maar het is tijd nu om te vertrekken.

(aan de rand van de nevelzee verschijnt een vlot met een aantal schippers, Bastiaan stapte op het vlot)

Het is tijd voor je voorlaatste wens, Bastiaan. Alleen zo en met jullie verbeeldingskracht komt het vlot in beweging. Vaarwel Bastiaan.
(Nu beweegt het vlot zich voort op een rooktapijt en zien we het verdwijnen)

Koriander: En Bastiaan geraakte aan de overkant en daar kwam hij terecht bij een oude mijnwerker, Yor. Maar Yor was niet zomaar een mijnwerker in zomaar een mijn. Het was een plaatjesmijn. En die mijn stak vol met vergeten droombeelden uit de mensenwereld. Wanneer een mens een droom heeft gedroomd en hem niet onthoudt dan wordt hij verder bewaard in Fantasië, in de plaatjesmijn. Daar zetten de vergeten dromen zich af in heel heel dunne laagjes, de een boven de ander. Hoe dieper je graaft, des te dichter liggen ze op elkaar. Heel Fantasië is gegrondvest op vergeten dromen.
(Ondertussen enkel spot op Koriander en intussen decorwissel. Met de rotskant van de dozen wordt een mijn gesugereerd)

Yor: De sleutel naar de bron van het water des levens vindt je in de mijn. Je moet een plaatje vinden dat je doet verlangen om lief te hebben, om echt naar huis te willen gaan. Iets dat je al die tijd gemist hebt, en nu vergeten bent. Maar het zal niet gemakkelijk zijn, want je verliest je laatste herinnering ...je eigen naam.
Je zal niet meer weten wie je bent ....

Koriander: En Bastiaan ging de mijn in op zoek naar een vergeten droom, naar een vergeten verlangen. Hij was nu een arme kleine jongen zonder naam. Maar iets in hem gaf hem energie om te zoeken naar iets. Naar wat, dat wist hij zelf niet meer.
En op een avond... *(nu zien we een zoekende Bastiaan, op zijn knieën die plots laat blijken dat hij iets heeft gevonden dat hem van streek brengt)* vond hij een plaatje dat hem zo sterk aansprak dat hij helemaal warm kreeg van binnen. Wat hij zag op het plaatje was een man in een witte schort en de man was ingevroren in een glashelder blok ijs. Uit het gezicht van de man sprak een enorme nood aan warmte aan liefde. Het was Bastiaans vader, die na de dood van z'n vrouw in al zijn verdriet Bastiaan wat verwaarloosd had, maar die hem nodig had. Maar Bastiaan kon zich niets meer herinneren, hij voelde alleen heel sterk dat dit het was wat hij zocht.

Yor: *(Als Bastiaan uit de mijn komt, bekijkt hij het plaatje, glimlacht voor het eerst en wijst dan in de verte, waarop Bastiaan in die richting verder stapte)*

Koriander: En Bastiaan stapte verder in de richting die Yor hem gewezen had. Waarheen, dat wist hij niet. Hij wist niets meer, maar hij koesterde heel voorzichtig zijn kostbare, breekbare plaatje.
Opeens echter hoorde Bastiaan een hoop lawaai en zag hij de Sjlamoefen op zich afkomen *(dezelfde bende bontgekleurde vlinderachtigen stort zich joelend op Bastiaan)*

Sjlamoeff: Hoera! Eindelijk hebben we hem teruggevonden, onze grote weldoener!

Bastiaan: Wat willen jullie van me, Waarom laten jullie me niet met rust

Sjlamoeff: Grote weldoener! Grote weldoener! Weet u nog hoe u ons veranderd hebt toen we nog de Acharaï waren. Welnu, we zijn het beu. We doen niets dan lachen en iedereen lacht met ons. Wij willen terug wormen worden.

Bastiaan: Ik kan het niet meer. Ik heb geen macht meer.

Sjlamoeff: Nu, dan nemen we u met ons mee. (*de hele zwerm begint aan Bastiaan te trekken en te sleuren*)

Bastiaan: Nee. Ik moet hier vandaan. Ik moet terugkeren.

Sjlamoeff. Niet zo haastig grote weldoener! U ontsnapt ons niet. Dat zou u wel mooi uitkomen hé. Gewoon weggaan uit Fantasië (*Luid schreeuwend en lachend trekken en sleuren ze aan Bastiaan, die wanhopig zijn plaatje beschermd, tot opeen een luid gebrul weerklinkt waarop de Sjlamoeffen krijsend wegvluchten*)

Koriander Bastiaan, die snikkend op zijn knieën zat zag door zijn tranen heen opeens Foechoer en Atréjoe staan. Bastiaan stond recht, liep aarzelend een paar passen in de richting van Atréjoe en bleef toen staan. Atréjoe verroerde zich niet en keek Bastiaan rustig aan.
Toen nam Bastiaan de gouden ketting waaraan Auryn hing en legde het amulet zachtjes op de grond voor Atréjoe neer. Atréjoe glimlachte, nam de hand van Bastiaan waarin hij het kostbare plaatje vasthad en leidde die naar het amulet. Als Bastiaan het plaatje op Auryn legde gebeurde er iets ongelooflijks.

(*deze scènewissel staat best achter een trek klaar*)

Plots werd de gouden glans van Auryn zo hevig, dat alle verblind was en toen het licht weer minderde bevonden zij zich in een grote zaal waaruit een grote fontein een watergordijn omhoog spoot (of naar beneden viel). Bastiaan had de bron van het water des levens gevonden.

Atréjoe: Vaarwel Bastiaan. Daar is de weg naar jouw wereld.

Bastiaan: Vaarwel Atréjoe. Dank je voor alles.

(*Bastiaan stapt nu in de fontein, kijkt nog even om en stapt dan door het watergordijn. Nu krijgen we weer indrukwekkend klank en lichtspel en zien we even later een verbaasde Bastiaan op de zolder rechtkrabbelen terwijl Bastiaan en Foechoer verdwenen zijn*)

Koriander: Toen Bastiaan besepte dat hij weer veilig op de zolder zat realiseerde hij zich dat hij al zijn herinneringen terug had en dat hij toch nog alles wist over wat hij in Fantasië had beleefd. Maar bovenal verlangde hij naar zijn vader. Voor het eerst in zijn leven beseft hij hoe hard hij zijn vader miste.

(Op de scène verschijnt nu een zoekende vader van Bastiaan, die herhaaldelijk ongerust zijn naam roept. Dan zien we Bastiaan verschijnen, ze zien elkaar, blijven even staan en lopen dan op elkaar af.)

Vader: *(Tilt Bastiaan op)* Bastiaan, mijn jongen. Mijn lieve kleine Bastiaan. Waar ben je toch geweest? Wat is er met je gebeurd?

Bastiaan: Dat zal ik je vertellen paps. Maar ga even zitten, want het is een ONEINDIG VERHAAL....

Nu begint de melodie te spelen van het lied van het oneindig verhaal en komen alle acteurs op en zingt iedereen minstens het refrein mee.